ALCESTE,

Tragedia

del Sign. RANIERI di CALSABIGI,

Messa in Musica

dal Sign. Cavaliére CHRISTOFORO GLUCK.

eseguita nel Concerto

della società Armonica.

Alceste.

En Tragisk Opera

af Hr. Ranieri af Calsabigi,

sat i Musik

af

Hr. Ridder Christopher Gluck.

Opført i Concerten

i det Harmoniske Selskab.

Kiøbenhavn,

Trykt hos Hofbogtrykkerne N. Møller og Søn.

1792.

Argomento.

Admeto, Re di Fera in Tessaglia, Sposo di Alceste, trovandosi sul punto di perder la vita, Apollo, che esiliato dal Cielo, era stato accolto da lui, ottiene dalle Parche, che non morrà, purche si trovi chi muoja in vece sua; Alceste accetta il cambio, e more; ma Ercole, amico di Admeto, che giunge in Fera in tal circostanza, ritoglie Alceste alla morte, e la rende al sua sposo. Tal è il piano della celebre Tragedia d'Euripide intitolata Alceste; ma io, in luogo d'Ercole, ho introdotto Apollo benificato da Admeto ad operar per gratitudine questo prodigio.

Indhold.

Da Admet, Konge i Phera i Thessalien, Alcestis Gemal var nær ved at døe, udvirkede Apollo, der under sin Forviisning fra Himlen havde været af ham vel modtagen, af Parcerne, at han ikke skulle døe, saafremt der fandtes nogen, som ville gaae i Døden i hans Sted. Dette indgaaer Alceste, og dør. Men Hercules, Admets Ven, kommer i det samme til Phera, river Alceste ud af Dødens Arme, og giver hendes Gemal hende tilbage. Dette er Planen til Euripidis berømte Sørgespil: Alceste. Isteden for Hercules, har jeg ladet Apollo, der havde nydt Godt hos Admet, af Erkiendtlighed udføre dette Under.

Personaggi:

Admeto, Re di Fera in Tessaglia.
Alceste, Sua Sposa.
Eumelo, } Loro Figli.
Aspasia, }
Evandro, Confidente di Admeto.
Ismene, Confidente di Alceste.
Un Banditore.
Un Sacerdote d'Apollo.
Apollo.
Oracolo.
Un Nume Infernale.
Coro di Cortigiani, e Cittadini.
Coro di Damigelle d'Alceste.
Coro di Sacerdoti d'Apollo.
Coro di Numi infernali.

La Scena è in Fera.

Personerne:

Admet, Kongen af Phera i Thessalien.
Alceste, Hans Dronning.
Eumelus, } Deres Børn.
Aspasia, }
Evander, Admets Fortrolige.
Ismene, Alcestis Fortrolige.
En Herold.
Apollo's Præst.
Apollo.
Oracket.
En underjordisk Gud.
Chor af Hof-Folk og Borgere.
Chor af Alcestis Hofdamer.
Chor af Apollo's Præster.
Chor af underjordiske Guder.

Scenen er i Phera.

Atto Primo.

Scene I.

(Gran piazza della Città di Fera, terminata dalla facciata del Real Pallazzo con gran porta, e sopra di essa Balcone praticabile. All' alzarsi della tenda si vede tutta la piazza ingombrata da folto popolo, confusamente disposto; tutti hanno in mano rami d'Ulivo intrecciati di nastri simbolo de' supplicanti, e mostrano estrema afflizzione; a destra Ara, su cui brucciano profumi, a sinistra Evandro, Ismene, e alcuni de' Cittadini più distinti; in di sul balcone del Real Pallazzo, preceduto da improviso suono di tromba, un Banditore.)

Un Banditore.

Popoli, che dolenti
Della sorte d'Admeto, in lui piangete
Più il Padre che il regnante, udite: E'giunto
Per lui l'ultimo di; non à soccorso,
Speme non à. D'inesorabil morte
Preda egualmento sono
Nel tugurio i pastori, i Re sul trono.

Coro.

Første Optog.

Første Optrin.

(En stor Plads i Staden Phera, for Enden af samme er det Kongelige Slot med en stor Port, hvor ovenpaa er anbragt en Altan. Naar Dækket gaaer op, sees hele Pladsen opfyldt med Folk, som staae uden nogen Orden; de holde alle, som et Tegn, at de vil anraabe Guderne, Oliegrene i Hænderne indflettede med Baand, og vise sig høiligen bedrøvede; Paa høire Side er et Alter, hvorpaa brænder Røgelse; Paa venstre Side Evander, Ismene, og nogle af de fornemste Borgere. Hvornæst man, efter uventet at have hørt Lyden af en Trompet, seer en Herold paa Altanen.

En Herold.

I Folk, som beklage Eder over Admeti Skiæbne, og begræde mere en Fader udi ham, end en Konge, hører: hans sidste Time er kommen; ingen Hielp, intet Haab er tilbage. For den ubevægelige Død ere Hyrderne i Hytten og Kongerne paa Thronen uden Forskiel er Rov.

Coro.

Ah di questo afflitto Regno,
Giusti dei, che mai sarà!
No, per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non-à.

Ism. a Solo. Infausta Reggia! che immersa in gemito
Di voci flebili rissuonerà!
Patria infelice! che un denso turbine
D'armi straniere circonderà.

Coro.

An di questo afflitto regno,
Giusti Dei! che mai sarà?

(Segue aria di Pantomimo che esprime desolazione e lutto.)

Evan. Amorosi vassalli, oggi riceve
Di tante sue virtù nel comun lutto
Un giusto premio il nostro Re; Ma in vano
Per lui si piange: Alle preghiere, ai voti
Non son propizi i Numi; andiamo al Tempio
Vittime, doni ad offerir; si chieda
Un Oracolo almeno; almen si sappia
In sì grave periglio
Se per noi v' è pietà, se v' è consiglio.

Coro.

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige!

Nei, Himmelens Vrede har ingen grummere Lynild at straffe os med.

Isin. allene. Ulykkelige Slot! som nedsænkt i Kummer, vil give Gienlyd af Klage og Graad.

Vanhældige Fædreneland! som snart vil omringes af en fæl Virvelvind, af fiendlige Vaaben!

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige?

(Her følger en Pantomime-Arie som tilkiende giver Bekymring og Sorg.)

Evall. I kierlige Undersaatter. I denne almindelige Sorg seer Kongen i Dag en værdig Belønning for sine sieldne Dyder. Men vi græde forgieves for ham: Guderne ere ikke vore Bønner og Løfter gunstige. Lader os gaae til Tempelet og frembyde Offer og Gaver; man maa i det mindste forlange Svar af Oraklet; i saa stor Fare maae man dog først vide, om ingen Medynk eller Raad meer er for os.

Coro.

Ah di questo afflitto regno
Giusti dei, che mai sarà!

Evan. Perche a Tiranni ride serena
L'adulatrice felicità
E i giusti gemono nella catena
D'inseparabile Adversità
Perche - - Perche?

Coro.

Ah di questo afflitto regno
Giusti dei, che mai sarà!

(s'apre la porta del Pallazzo.)

Ism. Tacete - - - ah della Reggia
S'apron le porte! - - - O Dio!
Mi trema il cor: Mille funesti oggetti
Mi dipinge il pensier. Venite; andiamo
La dolente Regina
Pietosi ad incontrar - - ma no - - fermate;

(Comparisce sulla porta la Regina.)

Nel suo dolore oppressa
Co' mesti figli suoi viene ella stessa.

(Il Popolo voltandosi, e vedendo Alceste, che tien per mano i due suoi figli, separandosi a dèstra, ed a sinistra, per dargli luogo, intuona il Coro seguente, mentre ella s'avanza con il suo seguito.)

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige?

Evan. Hvorfor tilsmiler den hykkelske Lykke Tyrannen saa blidelig,
hvorfor sukke de Retskafne saa uophørlig i Modgangens Lænker.
Hvorfor? Hvorfor?

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige?

(Slottets Port aabnes.)

Isin. Tier stille . . See! Slottets Porte aabnes! . . O Gud! Mit Hierte skielver: mine Tanker male for mig tusinde bedrøbelige Ting. Kommer, ladér os gaae den bedrøvede Dronning i Møde, og vise hende vor Medynk . . . Dog nei . . . bier

(Dronningen sees i Porten)

Der kommer hun selv, overvældet af Kummer, med sine sorrigfulde Børn.

(Folket, som vender sig, og seer Alceste, som har sine to Børn ved Haanden, adskiller sig til høire og venstre Side, for at give hende Plads, og iværmer følgende Chor, imens hun kommer frem med sit Følge.)

Scena II.

Alceste, Eumelo, Aspasia, Damigelle, e Cortigiani con Alceste e detti.

Coro a destra.

Misero Admeto!
Dolenti immagini

Coro a sinistra.

Povera Alceste!
Idèe funeste

Tutti.

Di duol, di lagrime, e di pietà!

Coro a destra.

Chi fra gli amplessi
De' Figli teneri,

Coro a sinistra.

Chi fra i lamenti
Figli innocenti,

Tutti.

L'afflitta Madre consolerà?

Alc. Popoli di Tessaglia, ah mai più giusto
Fù il vostro pianto! A voi non men che a questi
Innocenti fanciulli
Admeto è Padre. Io perdo
Il caro Sposo, e voi
L'amato Re: La nostra
Sola speranza, il nostro amor e' invola
Questo caso crudel; ne sò chi prima
In si grave sciagura,
A compianger m'appigli
Del regno, di me stessa, o de' miei figli.

La

Andet Optrin.

Alcestes, Eumelus, Aspasia, Hof-Damer og Hof-Folk med Alceste og de forrige.

Chor paa høire Side.	Chor paa venstre Side.
Elendige Admete!	Arme Alceste!
Ynkelige Billeder	Bedrøvelige Foreskillinger

Alle.

Af Sorg, Graad og Medynk!

Chor paa høire Side.	Chor paa venstre Side.
Hvo skal ved disse spæde Børns Favnetag,	Hvo skal ved disse uskyldige Børns Klage,

Alle.

Trøste den kummerfulde Moder?

Alc. Ak! I Thessalske Folk, aldrig var eders Graad mere retmæssig, ikke mindre eders end disse uskyldige Børns Fader, er Admet. Jeg mister en kiær Gemal, og I en elsket Konge. Denne grusomme Hændelse bortriver os vort eneste Haab, og vor Kierlighed; og jeg veed ikke hvem jeg først, i denne store Ulykke, skal begræde, Riget, mig selv eller mine Børn. Gudernes Medlidenhed er allene tilbage at anraabe og erholde. Jeg kommer efter, for at tage Deel i eders Bønner og Ofringer.

La pietà degli Dei ſola ci reſta
A implorare, a ottener.
Verrò compagna
Alle voſtre preghiere,
A'voſtri ſagrifizi. Avanti all' ara.

(Partono tutti reſtando ſolo Alceſte co Figli e le Damigelle.)

Una miſera Madre,
Due bambini infelici,
Tutto un popolo in pianto
Preſenterò così; forse con queſto
Spettacolo funeſto, in cui dolente
Gli affetti, i voti ſuoi dichiara un regno,
Placato alfin sarà del Ciel lo ſdegno.

Jo non chiedo, eterni Dei,
Tutto il Ciel per me ſereno;
Ma il mio duol conſoli almeno
Qualche raggio di pietà.

Non comprende i mali miei,
Ne il terror, che m'empie il petto,
Chi di moglie il vivo affetto,
Chi di madre il cor non à.

Eum. Madre mia - -
Aſp. Bella Madre - -

Eum.

(Alle gaae bort, undtagen Alcestes med Børnene, og Hof-Damerne.

Der for Alteret vil jeg da fremstille en elendig Moder, to ulyksalige Børn, og et heelt Folk i Graad; maaskee at Himlens Vrede ved dette bedrøvelige Syn, hvorved et Rige viser sin Kierlighed og sine Ønsker, endeligen skal lade sig tilfredsstille.

Evige Guder, jeg forlanger ikke over mig
en ganske skyefri Himmel;
Men at i det ringeste en Straale af Medynk maa lindre min Kummer.

Hvo som ei er om Ægtefælle, hvo som ei
har et Moders Hierte,
kan ei fatte mine Ulykker og den Rædsel,
som fylder mit Bryst.

Eum. Min Moder . . .
Asp. Skionne Moder . . .

Eum.

Eum. Non t'affligger così.
Asp. Tu mi dicesti - - -
Eum. Madre, tu m'insegnasti - - -
Asp. Ti sovvien - - -
Eum. Tel rammenti.
a Due. Che son giusti gli Dei, che son clementi.

Alc. Cari Figli! del diletto
Sposo mio ritratti espressi,
Ah correte a'dolci amplessi,
Ah stringetevi al mio sen.
Freddo ò il sangue in ogni vena,
Se a voi penso, ò Figli amati,
Ah di me più sventurati
Non vi renda il fato almen!
Non comprende i mali miei
Ne il terror, che m'empie il petto,
Chi di moglie il vivo affetto,
Chi di madre il cor non à.
(parte co' Figli.)

Coro delle Damigelle con Ismene:

Miseri Figli! | Povera Alceste!
Dolenti immagini | Idée funeste
Di duol, di lagrime, e di pietà!

Coro

Eum. Bedrøv dig ei saaledes.
Asp. Du har sagt mig . . .
Eum. Du har lært mig, Moder . . .
Asp. Du husker det . . .
Eum. Du erindrer dig det,
Begge. At Guderne ere retfærdige, at de ere miskundelige.

Alc. Kiere Børn, I min elskte Gemals udtrykte Billeder,
O, iler hid til mit Favnetag,
O! klynger eder op til mit Bryst.
Blodet isner i hver Aare,
Naar jeg tænker paa eder, allerkiereste Børn.
O! at Skiebnen i det ringeste ei maa giøre eder ulykkeligere end mig!
Hvo som ei er om Ægtefælle,
Hvo som ei har et Moders Hierte,
Kan ei fatte mine Ulykker
Og den Rædsel, som fylder mit Bryst.
(Hun gaaer med Børnene.)

Chor af Hofdamerne med Ismene.

De [illegible] Børn,
Ni[illegible] Billeder
Stakkels Alcestes!
Bedrøvelige Forestillinger
Af Sorg, Graad og Medynk.

Chor

Coro delle Damigelle con Ismene.

Chi fra gli amplessi
De' figli teneri,
Chi fra i lamenti
Figli innocenti,
L'afflitta Madre consolerà?

Alc. Non si perda o miei fidi
L'ora in dolersi insieme
La clemenza de numi
Corriamo ad implorar. Gia si præpara
Per cenno mio il sacro rito, jo stessa
A Voi daro l'esempio
D'umiltà, di rispetto.

Tutti. Al Tempio, al Tempio.

Coro.

Ah di questo afflitto regno
Giusti Dei, che mai sara
No per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non à.

(partono.)

Scena III.

(Tempio d'Apollo, con statua del Nume, Ara, e Tripode. Gran Sacerdote preceduto da' Ministri, e sacrificatori con Incensieri, strumenti da Sacrifizio, e vittime)

Aria di Pantomimo.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
Che freme al trono intorno

Chor af Hofdamerne med Ismene.

Hvo skal ved disse spæde Børns Favnetag, | Hvo skal ved disse uskyldige Børns Klage,

Trøste den kummerfulde Moder?

Alc. I tro Undersaatter, lader os ei spilde Tiden med at beklage os, lader os tilsammen skynde os hen at anraabe Gudernes Miskundhed. Alt tillaves efter min Befaling den hellige Ofring; jeg selv vil give eder Exempel paa Ydmyghed og Ærbødighed.

Alle. Til Templet, til Templet.

Chor.

O! retfærdige Guder! Hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige?
Nei, Himlens Vrede har ingen grummere Lynild, at straffe os med.

(De gaae.)

Tredie Optrin.

(Apollo's Tempel med Gudens Billede, Alter og Trefod. Den ypperste Præst, og for ved ham Opvarterne og Offerpræsterne med Røgelsekar, Offerredskaber og Slagtoffere.

(Pantomime-Aria.)

Chor af Præster.

O Koggerprydede Apollo,
Fordriv med din klarskinnende Glands,

O faretrato Apolline
Col chiaro tuo ſplendor
Sai, che ramingo ed eſule
T'accolſe Admeto un giorno,
Che dell' Anfriſo al margine
Tu foſti ſuo paſtor.

Gr.Sac. A te, Nume del giorno, a te del Cielo
Ornamento, e ſplendor, da noi ſvenate
Queſte vittime ſono; A te conſuma
La ſacra fiamma arabo odore; Ingombra
Colle nere ali ſue l'orrida morte
Il noſtro amore, il noſtro Re: riſplenda
Un tuo raggio per lui; tu raſſerena
La Teſſaglia infelice in pianto avvolta,
E d'un popolo amante i voti aſcolta.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
Che freme al trono intorno
O faretrato Apolline
Col chiaro tuo ſplendor &c.

Gr.Sac. Soſpendete, o Miniſtri,
Il ſagrifizio, e le preghiere: Al Tempio
La Regina s'avanza; alla dolente
Devota pompa eſſer vorrà preſente.

(Aria di Pantomimo.)

SCENA

Det mørke Uveir,
Som suser omkring Tronen.
Du veed, at Admet tilforn tog vel imod dig, da du omvandrede og var landflygtig; Og at du har været Hyrde hos ham ved Amphryst Bredder.

Y. Pr. For dig, du Dagens Gud, for dig du Himlens Prydelse og Glands, ere disse Slagtoffere. For dig brænder i hellig Offerlue arabisk Røgelse. Den rædsomme Død overskygger med sine skumle Vinger vor Kierlighed, vor Konge. Lad en af dine Straaler skinne for ham; glæd igien det ulykkelige Thessalien, som svømmer i Graad, og bønhør et kierligt Folk.

Chor af Præster.

O Koggerprydede Apollo,
Fordriv med din klarskinnende Glands
Det mørke Uveir,
Som suser omkring Tronen.

Y. Pr. I Præster, opsætter Ofringen, og Bønnerne: Dronningen nærmer sig Templet; hun vil selv være nærværende ved denne smertefulde Andagts Høitid.

(Pantomime-Aria.)

Scena IV.

Alceste, Eumelo, Aspasia, Evandro, Imene, Damigelle, Cortigiani, Popolo, e detti.

Alc. Nume eterno immortal, se col tuo sguardo,
Che de' nostri pensieri
Scopre i segreti, in me fin or trovasti
Puro cor, caste voglie,
Innocenza, e pieta; se ogni mia sorte
Da te conobbi; e se il tuo culto, e questa
Immagin tua mai fù da me negletta,
L'offerte, i voti miei benigno accetta.

(Alceste co' figli prende luogo vicino al gran Sacerdote, e mentre si replica il Coro, si fà l'offerta de' doni, e si adorna l'Ara di ghirlande.)

Coro.

Dilegua il nero turbini,
Che freme al trono intorno
O faretrato Apolline
Col chiaro tuo splendor!

Gr.Sac. I tuoi prieghi, o Regina, i doni tuoi
Propizio oltre l'usato
Apollo accoglie. A cento segni espressi
Già presente io l'affermo - - Ecco che invaso
Dal suo sacro furor quel che ragiono,
Oltrapassa il mortale - - Ecco si spande.

(Infiammandosi a poco a poco, e con entusiasmo.)

Odor

Fierde Optrin.

Alceste, Eumelus, Aspasia, Evander, Ismene, Hofdamer, Folket og de forrige.

Alc. Evige udødelige Guddom, dersom din Seen, hvormed du opdager vore Tankers Hemmeligheder, hidtil har fundet hos mig et reent Hierte, kydsk Attraae, Uskyldighed og Hengivenhed til Guderne, har jeg erkiendt, at al min Lykke kom fra dig; og aldrig nogen Tid forsømt at dyrke dig, og dette dit Billede, saa antag mit skundelig mit Offer og mine Bønner.

(Alceste med Børnene tage Plads nær ved den øverste Præst, og imedens at Choret igientages blive Gaverne ofrede, og Alteret udzires med Blomsterkrandse.)

Chor.

O Koggerprydede Apollo,
Fordriv med din klarskinnende Glands
Det mørke Uveir,
Som suser om Tronen!

Y. Pr. Dine Bønner, o Dronning, og dine Gaver antager Apollo med ualmindelig Gunst. Ved hundrede udtrykkelige Tegn, føler jeg, at han allerede er tilstede, . Mærk paa, at hvad jeg begeistret af hans hellige Kraft, nu taler, er ophøiet over alt dødeligt.

(efterhaanden mere heftig, og med Henrykkelse.)

Odor celeste - - Al simulacro intorno
Arde un cerchio di luce - - - Ah già son pieni
Questi archi, e queste mura
Della mente del Nume; I suoi decreti
Ei stesso detterà - - L'altare ondeggia,
Il tripode vacilla;
Si scuote il suol - - - rimbomba il tempio,
Oh genti,
In rispetto, in timore - -
Tacete, udite. - - E' tu deponi Alceste.
(S'avvanza la Regina co' Figli vicino all' ara, e s'inginocchia.)
L'orgoglio del Diadema:
Piega a terra la fronte, ascolta, e trema.

ORACOLO.

(si pronunzia dalla bocca del Nume.)

Il Re morrà s'altri per lui non more.

Coro.

Che amunzio funesto
Di nuovo terrore!
Fuggiamo da questo
Soggiorno d' orrore.

(Fuggono tutti.)

SCENA

Alt udbreder sig en himmelsk Vellugt, . . . Rundt om Billedet brænder en Krands af Klarhed . . . Ak disse Hvælvinger, og disse Mure ere allerede fulde af Gudens Kraft; han vil selv afsige sit besluttede Raad . . . Alteret bevæger sig, Trefoden ryster; Jorden bæver . . Templet giver Gienlyd . . . O Folk, med Ærbødighed og Frygt . . . Tier; Hører. . . . Og du Alceste, nedlæg

(Dronningen nærmer sig med Børnene til Alteret, og falder paa Knæe.)

Kronens Stolthed: Nedbøi Hovedet mod Jorden, hør og skielv.

Oraklet.

(Dette tales ud af Guddommens Mund.)

Kongen maa døe, hvis en anden ikke døer for ham.

Chor.

Hvilket bedrøveligt Budskab
Om ny Skræk;
Lader os flye denne
Rædslernes Bolig.

(De flye alle bort.)

Scena V.

Alceste, Eumelo, e Aspasia.

Alc. Ove son! che ascoltai! Qual non oscuro
Oracolo fatale.
Il Nume pronunziò! Morrà lo sposo,
S'altri per lui non more! - - a chi proporlo!
Da chi sperarlo! - - A quel crudel decreto
Ciascun m'abbandonò. De' miei fedeli
Alcun non veggo. - - A tutti
Cara è la vita - - Il miglior dono è questo,
Che far possan gli Dei - - Misero Admeto!
Prence infelice! ove trovar chi voglia,
Per prolungarti i giorni,
Se stesso, e i giorni suoi porre in oblio!
E' è, chi t'ami a tal segno? - - Ah vi son io.
Già tutta alla mente
Luminosa si mostra
La grande Idéa: Già di sublime ardire
Mi s'empie il cor. Chi tanto
Di me, del mio volere
Signor si rende! - - Ah lo conosco - - - Il Nume
Il Nume in me si muove; Egli m'inspira
Il sagrifizio illustre: Ei vuol che Alceste
Un magnanimo esempio oggi assicuri
Alle spose fedeli a' dì futuri.

Ombre,

Femte Optrin.

Alceste, Eumelus og Aspasia.

Alc. Hvor er jeg, hvad hørte jeg! hvilket udtrykkeligt, ulykkefuldt Svar. Guden forkynder: min Gemal skal døe, hvis en anden ei dør for ham! . . Hvem foreslaaer man det? . . . Af hvem kan man haabe det. Alle forlade mig efter dette grumme Svar. . . Af mine troe Folk seer jeg ingen . . Enhver har sit Liv kiert . . Det er den beste Gave, som Guderne kan give . . ynkværdige Admet! ulyksalige Konge! hvor finder man nogen, som, for at forlænge dine Dage, vil glemme sig selv og sit eget Liv! Er der nogen, som elsker dig saa høit? Ja, jeg er det. Denne høie Tanke viser sig allerede herlig i mit Sind: alt fyldes mit Hierte med Mod. Hvo tiltager sig saa stor Magt over mig og min Villie! . . Ak jeg kiender ham . . Guddommen, Guddommen bevæger sig i mig, og skynder mig til at blive et saa hersnmeligt Offer: Han vil at Alceste i Dag skal være for kommende Tider et høimodigt Exempel paa ægteskabelig Troskab.

Ombre, larve, compagne di morte;
Non vi chiedo, non voglio pietà;
Se vi tolgo l'amato Conforto,
V'abbandono una sposa fedel.
Non mi lagno di questa mia sorte;
Questo cambio non chiamo crudel.
Ombre, larve, Compagne di morte,
Non v'offenda sì giusta pietà.
Forza ignota, che in petto mi sento,
M'avvalora, mi sprona al cimento,
Di me stessa più grande mi fà.
Ombre, Larve, compagne di morte,
Non vi chiedo, non voglio pietà.

Scena VI.

Alceste in atto di partire con Eumelo, e Aspasia, indi Evandro, che frettoloso accorrendo s'incontra in lei, indi Ismene da un' altra parte e con fretta.

Evan. Ah t'affretta, O Regìna, in brevi istanti
Admeto non vivrà: L'orror di morte
Già gli corre sul volto; almen rivegga
La dolce sposa.

Ism.

Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
Jeg forlanger ikke, vil ikke, Eders Medynk,
Dersom jeg fratager eder en kier Gemal,
Saa overlader jeg eder igien en troe Husfrue.
Jeg klager ikke over denne min Skiebne;
eller kalder dette Bytte grusomt.
Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
Lad saa retfærdig en Medynk ei mishage eder.
En ukiendt Kraft, som jeg føler i mit Hierte,
Giver mig Mod, skynder mig til denne haarde Prøve,
Og ophøier mig over mig selv.
Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
Jeg forlanger ikke, vil ikke, at I skal ynke mig.

Siette Optrin.

Alceste, som vil gaae med Eumelo og Aspasia, derefter Evander, som kommer hastende, og møder hende, siden Ismene fra den anden Side med Hastighed.

Evan. Ak skynd dig, o Dronning; om faa Øieblik lever Admet ikke meer. Alt udbreder sig Dødens Angest paa hans Ansigt: lad ham dog engang endnu see sin ømme Gemal.

Ism. Alceste,
Ah corri, ah non tardar: Di te richiede,
Te chiama il Re; Morir si sente, e seco
La sua sposa non vede;
Non trova i Figli. Hà sempre
Sulle labbra il tuo nome, e gira intorno
Gli occhi gravi, e languenti,
Di te cercando.

Alc. (Omai
L'atto grande s'adempia.)

Evan. Da' Numi, ah ben lo sai,
Non v'è più che sperar; vieni, t'abbracci
L'infelice tuo sposo
Un' altra volta ancor; vada alla tomba
Con quel dolce conforto
Più lieto almen. Che più gli resta in queste
Sue mortali agonie?

Alc. Gli resta Alceste.

(Con Maestà, e rissolutezza; parte in fretta cò figli.)

Jsm. Alceste,

O skynd dig, o tøv ikke: Kongen spørger efter dig, han kalder paa dig; han føler, at Døden er nær, og seer ikke sin Gemal; han finder ikke Børnene; han har altid dit Navn paa Læberne, og vender sine afmægtige og længselfulde Øine allevegne omkring, for at søge efter dig.

Alc. (Saa lad da nu denne store Gierning fuldføres.)

Evan. Ak du vred det, at der er intet mere at haabe hos Guderne; kom og lad din ulykkelige Gemal endnu engang omfavne dig; lad ham i det mindste tage denne søde Trøst med sig i Graven. Hvad bliver ham mere tilbage i disse hans sidste Aandedræt.

Alc. Han har Alceste.

(Med Majestæt, og Behiertighed; og gaaer hastig bort med Børnene.)

Scena VII.

Evandro, Ismene, e subito a uno, a due, a tre Ministri del Tempio, Cittadini, Uomini, e Donne da diverse parti, i quali interrogando i sudetti personaggi, che in atto di partire mostravano di andare dietro ad Alceste, gli fermano sulla Scena.

Una voce. E non s'offerse alcuno?
Altra voce. E alcuno ancora (Con fretta quasi interrompendosi.)
non si presenta?
Altra. E vana
Questa speranza
Evan. Ogn' uno
Ama se stesso - - -
Ism. Ama la vita
Una voce. E come
I vecchi padri - - -
Altra V. E i figli - - -
Altra. E i congiunti - - -
Un' alt. E le spose - - -
Altra. Amati oggetti - -
Alt. Amorosi così - -
Alt. Teneri tanto - -
Tutti. In lutto abbandonar, lasciar in pianto!
Una Voce. Non hò cor - -
Altra V. Non mi sento
Tanta virtù - -
Altra. Tremo in pensarlo - -

Alt.

Syvende Optrin.

Evander, Ismene, og strax derpaa nogle af Tempelets Præster, saa en, saa to, saa tre, Borgere, Mandfolk, Fruentimmere, fra forskillige Sider, standse fornævnte Personer, der allerede vare i Begreb med at gaae efter Alcestes, og giøre følgende Spørsmaale.

En Røst. Og ingen har tilbudet sig?

En anden. Og ikke nogen har end nu fremstillet sig? (med Hast, som de faldt hverandre i Talen.)

En anden. Et saadant Haab er forgieves.

Evan. Hver har sig selv kier.

Isin. Elsker Livet.

En Røst. Og hvorledes aldrende Fædre . . .

En anden. Og Børn

anden. Og Slægtninger.

En anden. Og Ægtefæller

anden. Disse saa elskede . . .

anden. Disse saa kierlige . . .

anden. Disse saa ømme

alle. At forlade dem i Sorg og Graad!

En Røst. Nei jeg har ikke Mod,

En anden. Jeg tiltroer mig ikke saa stor Dyd.

anden. Jeg skielver ved at tænke derpaa . . .

anden.

Alt. Oh giorno
Infausto troppo - -
Alt. E la Regina? - -
Alt. E Alceste? - - -
Evan. Partì
Ism. Corre al Consorte.
Evan. Ah non resiste
Misera al suo dolore!
Ism. Anche per lei
Ci rimane a tremare
Una Voce. Oh Alceste - -
Altra V. Oh Admeto - -
Altra. Giusto Re - -
Alt. Dolce Padre - -
Alt. Ah non lagnarti - -
D'un popolo fedel. - -
Alt. Non incolparlo
Di finto amor.
Alt. Di mènzognera fede.
Tutti. Troppo domanda il Ciel, troppo ei chiede.

Coro.

Chi serve, e chi regna,
E nato alle pene;
Il colmo del bene
Il trono non é.

I pi-

anden. O alt for ulyksalige Dag . . .

anden. Og Dronningen?
anden. Og Alceste?
Evan. Hun gik.
Jsm. Hun ilede hen til sin Gemal.
Evan. Ak den elendige, hun udholder ikke sin Kummer!
Jsm. Ogsaa for hende bør vi skielve.

en Stem. O Alceste . . .
anden. O Admet . . .
anden. Den retfærdige Konge . . .
anden. Den ømme Fader . . .
anden. Ak klag ikke over et troe Folk.

En anden. Beskyld det ikke for en forstilt Kierlighed.

anden. Og for en falsk Troskab.
alle. Himlen forlanger, den fordrer alt for meget af os.

Chor.

Baade den som adlyder, og den som regierer
Er født til Ulykke;
Trouen er ei
Lyksalighedens hoieste Spidse.

I pianti vi ſono,
Le cure, gli affetti,
Gli affanni, e i ſoſpetti,
Tiranni de' Re.

(Partono tutti da diverſe parti, ed Evandro, e Ismene dalla parte ov' è entrata Alceſte.)

Atto Secondo.

Scena I.

(Oſcura e folta ſelva ſacra agli Dei infernali, con Simulacri rozzi de' medeſimi; Notte.)

Alceſte, e Ismene.

Ism. Ferma: Perche abbandoni
Il tuo ſpoſo ſpirante, i figli in pianto,
La Reggia in lutto? in queſti
Solitari ritiri
D'avide belve il piede
Come ardiſci inoltrar? Con qual diſegno?
Per qual vana ſperanza? e vuoi laſciarti
Tanto in preda al dolor - - -

Alc. T'accheta, e parti - - (con Maeſtà.)

Ism.

Der ere Graad, Sorger,
Lidenskaber,
Kummer og Mistanke,
Kongernes Tyranner.

(De gaae alle, til adskillige Sider; og Evander og Ismene til den Side, hvor Alceste gik ind af.)

Andet Optog.

Første Optrin.

(En mørk og tyk Skov, helliget de underjordiske Guder, med disses grovt tildannede Billeder; det er Nat.)

Alceste og Ismene.

Ism. Tov! Hvi forlader du din døende Gemal, dine Børn i Graad, Slottet i Sorg, Hvortør du begive dig ind i disse for glubende Dyr ede Opholdssteder? Med hvad Forsæt? med hvad unyttigt Haab? og du vil saaledes reent overgive dig til Rov for din Smerte . .

Alc. Tie, og gaae . . (med Majestæt.)

Ism. Ma dove andrai? Già l'ombre sue dispiega
La cheta notto. Ignote
Sono a noi queste selve: Un culto antico
Sacre le rende: Ogn' uno
Ne paventa l'accesso - - Ah se frattanto,
Che quì senza consiglio
Erando vai, che privo
Di te, del tuo soccorso.
Lasci lo sposo tuo, morte l'invola.

Alc. Non parti? (con sdegno.)

Ism. Ubbidirò.

Alc. Lasciami sola. (con inpeto.)

Ism. Parto - - Ma senti - - Oh Dio!
Di te che mai sarà!
Alceste, ah per pietà
Parla - - rispondi.
Mi fa tremare il core,
Quel, che non sai celar;
Ma più mi fa tremar
Quel, che m'ascondi.

(parte.)

Scena II.

Alceste poi Coro de' Numi infernali non vedute, indi i Numi medesimi.

Alc. Parti. Sola restai - - Teneri affetti,
Magnanimi pensieri,

Eccovi

Ism. Dog, hvor hen? alt udbreder den stille Nat sine Skygger. Disse Skove ere os ukiendte: En ældgammel Dyrkelse giør dem høitidelige, enhver frygter for at komme her. . . Ak dersom Døden bortriver din Gemal, imedens du raadvild her omvankende, lader ham allene, og uden Hielp.

Alc. Er du ej gaaet endnu? (med Vrede.)
Ism. Jeg adlyder
Alc. Lad mig være allene. (med Heftighed.)

Ism. Jeg gaaer . . men hør . . O Gud!
Hvad Skiebne venter paa dig!
Alceste, o for Himlens Skyld,
Tael, . . svar.
Det, som du ej kan dølge,
kommer mit Hierte til at skielve;
men mere skielver jeg
ved det, du dølger.
(hun gaaer.)

Andet Optrin.

Alceste, siden et Chor af underjordiske Guder, som ikke sees, derefter de samme Guder.

Alc. Hun gik. Jeg blev allene . . Nu da, min omme Kierlighed, og I mine højmodige Tanker, nu

Eccovi in libertà - - Ma - dove - sono -
(s'avanza al bosco.)
In qual parte m'aggiro?
Dove incauta m'inoltro? - - Ah qual paura
Spirano queste piante; In qual profonda
Caliginosa notte
Mi veggo immersa! Un cheto
Alto silenzio ingombra
La tenebrosa selva, ove non odo
Vento alcun, che susurri,
Fronda scossa che tremi, Eco che plori;
Sol questi muti orrori
Interrompe talor lugubre suono
D'acqua, che fra le rupi urta, e si frange,
O di notturno augel, che rauco piange.
E fra tanti spaventi
Io respiro infelice! - - Ah mentre in vita
Mi serba amor, che vive in me, s'affretti
Il glorioso cimento.
Proteggetemi, o Numi, ecco il momento.
(s'inoltra verso i Simulacri.)
Tu tiranno dell' Ombre,
Tu Signor dell' Abisso, e voi di Lete,
E voi di Flegetonte
Implacabili Dei, che avete il trono
In quelle ignote al Sol chiostre funeste,
Chiamo voi, parlo a voi. - -

Voce non veduta.

Che chiedi Alceste?

Alc.

har I, eders Frihed . . Men . . hvor er jeg . .
(gaaer ind i Skoven.)
Til hvilken Side vender jeg mig? hvor vover jeg Ubetænksomme mig hen? O hvad Skræk indgydes mig fra disse Træer, hvilken sort og fæl Nat omringer mig! En stille dyb Tavshed herfker overalt i denne skumle Skov, hvor ikke høres mindste Vind, intet Blad rører sig, intet Echo græder; Denne tavse Forfærdelse afbrydes blot ved en sørgelig Lyd af Vandet, som larmende slaaer op mod Klippen, ved Natuglen som klager med hæs Tuden. Og jeg Ulyksalige lever her blant alle disse Rædsler, O! lad mig hastig gaae denne ærefulde Prøve i Møde, imedens Kierlighed som lever i mig, holder mig i Live. Beskytter mig, o Guder, nu er Øjeblikket.
(gaaer længere ind, hen til Billederne.)
Dig Skyggernes Konge, dig Afgrundens Herre, og Eder I Lethes og Phlegethons uforsonlige Guder, som har Eders Trone i de Ulykkens Boliger, dem Solen aldrig saae, Eder paakalder jeg, Eder taler jeg til. . . .

En Stemme, man ikke seer.
Hvad vil du Alceste?

Alc. Chi mi parla! - - Che rispondo?
(si vedono camparire nel fondo del bosco alcuni spettri.)
Ah che veggo! - - Ah che spavento
Ove fuggo! Ove m'ascondo!
Ardo - - Gelo - - e il core jo sento
Venir meno - - oppresso in seno
Con - - un - - lento - - pal- - - pitar
Non ò voce - - Non ò pianto.
Manco - - moro; - - e in tanta pena
Il vigor - - mi resta - - appena,
Per dolermi - - e per tremar.
(s'appoggia, e si lascia cader sopra un sasso.)

Coro de' Numi Infernali non veduto.
E vuoi morire, o misera!
Quando di gioventù
T'adorna il fiore?
Troppo ti lasci opprimere
In dura servitù
Da un cieco amore.

Alc. Stelle! - - chi mi risveglia
(rinvenendo.)
Da quel forte latargo, in cui mi strinse
Debolezze, e terror! - - L'ardir primiero
Come ritrovo in me! - - Come diversa
Tanto son da me stessa! - - O sia che morte,
Quanto

Alc. Hvem taler til mig! hvad skal jeg svare?

(nogle Spøgelser lader sig see bag i Skoven)

O hvad seer jeg! O hvilken Skræk! Hvor flyer jeg hen! . . Hvor skiuler jeg mig; Jeg brænder . . jeg iisner . . jeg føler at mit Hierte mat, bekiemt, slaaer langsom i mit Bryst.

Jeg kan ej mæle . . jeg kan ej græde; jeg besvimer . . jeg døer . . og i min tunge Kummer har jeg . næppe Kraft . . meer til at klage . . til at skiælve.

(Hun holder sig til en Steen, og segner ned paa den.)

Chor af underjordiske Guder, som ikke sees.

Og du vil døe, Elendige!
da Ungdoms Blomster
endnu pryde dig!

For meget lader du dig undertrykke
af en blind Kierligheds
haard Trældom.

Alc. Himmel! . . . hvo vækker mig

(Hun kommer til sig selv igien.)

af den dybe Slum, hvori Afmagt og Angest havde nedsænkt mig! . . . hvor faaer jeg igien mit forrige Mod! . . . hvorledes er jeg mig selv saa ulig, . . . eller maaskee er Døden

Quanto più s'avvicina
Meno orribil diventi;
O che men si sgomenti
Nell' incontro crudel, chi per sua scelta
Fugge la vita; all' alma mia non sono
Già tremende così, già tanto atroci
Quell' ombre, quelle larve, e quelle voci.

Coro de' Numi Infernali non veduto.

Altro non puoi raccogliere
Da questa tua virtù
Che un vano onore.
Pensa, mal cauta giovane,
Che mai risorge più,
Mai più, chi more.

Alc. Lo sò, Numi, lo so - - Ma forse intanto
Spira il mio ben; forse fra' labbri suoi
Cogl' ultimi singulti
Si confonde il mio nome; Ah nò! Si salvi:
(s' alza rissoluta.)
Viva l'amato Admeto, e Alceste adempia
I decreti del ciel, vittima illustre
D'amor, di fedeltà - - Numi d'Averno,
(s' avvanza rissolutamente verso il bosco.)
Udite il voto mio tremendo, e sacro:
A voi, per il mio sposo, io mi consacro.
(Esce il Coro de' Numi infernali.)

Un

jo meer den nærmer sig, des mindre forskrækkelig; eller frygter den, som frivillig flyer Livet, mindre Dødens grusomme Møde; Alt ere disse Aander, disse Gienfærd, disse Stemmer, jeg hører, mig ikke saa rædsomme, ikke saa grumme.

Chor af underjordiske Guder, som ikke sees.

Du kan ikke høste anden Frugt
af denne din Dyd,
end forfængelig Ære.
Betænk, unge Uforsigtige,
at den som døer,
kommer aldrig, aldrig meer tilbage.

Alc. Jeg veed, o Guder, ja, jeg veed det . . men maaskee i dette Nu døer mit høieste Gode; maaskee han i de sidste Suk har mit Navn paa sine Læber; nej! jeg maae frelse ham: min elskte Admet

(Hun reiser sig med fast Forsæt.)

skal leve, og Alceste opfylde Himmelens Beslutning som et herligt Offer paa Kierlighed og Troskab. . . I Afgrundens Guder,

(Hun gaaer med beslutted Dristighed hen i Skoven.)

Hører dette mit skrækkelige, mit hellige Løfte: Jeg opofrer mig Eder i min Gemals Sted.

(Choret af underjordiske Guder kommer frem.)

En

Un Numi infernale.

Dunque vieni: La morte t'accetta,
E di Lete ti mostra il sentier;
Già ti chiama, ti sgrida, t'affretta
Dalla sponda l'antico Nocchier.
(circondano Alceste.)

Alc. Uditemi, fermate - - Ah troppo, o Numi,
Siete pronti a' miei voti! Il caso mio
E' degno di pietà soffrite almeno
Che una moglie, una madre,
Dal consorte, da' figli abbia un amplesso,
Prenda l'ultimo addio.

Un Nume infernale.

Ti sia concesso.

Alc. Non vi turbate, nò,
Pietosi Dei!
Se a voi m'involerò
Qualche momento.
Anche senza il rigor
De' voti miei
Jo morirò d'amor,
E di contento.
(parte.)

(I Numi infernali accompagnando Alceste fino alla scena esprimono co' gesti il loro stupore, e partono.)

SCENA

En underjordisk Gud.

Nu saa kom da, Døden antager dig, og viser dig Veien til Lethe;
Alt staaer den aldgamle Færgemand ved Bredden; han kalder, han skiælder og skynder paa dig.

(De omringe Alceste.)

Alc. Hører mig, tøver . . Ak! Guder! For hastig fordre I mit Løfte opfyldt! min Tilstand fortiener Medynk. Tillader i det mindste, at en Hustrue, en Moder, siger det sidste Farvel, omfavnes for sidste Gang af sin Ægtefælle, af sine Børn.

En underjordisk Gud.

Det være dig tilladt.

Alc. Nei, medlidende Guder,
vredes ei,
hvis jeg nogle Øieblikke
forlader Eder.
Om jeg end aldrig saa ubrødeligt
havde lovet det,
vil jeg dog døe af Kierlighed
og Glæde.

(Hun gaaer.)

(Underjordiske Guder følge Alceste hen til Siden af Skuepladsen, og med Gebærder give deres Forundring tilkiende og gaae.)

Tredie

Scena III.

(Camera interiore del Pallazzo Reale, con sacracrio domestico, ed Ara da una parte, e letto maritale dall' altra. La Scena è illuminata per celebrare l'inaspettato ristabilimento di Admeto. Cortigiani, Cavalieri, e Dame, e Ufiziali di Corte.)

Coro.

Dal lieto soggiorno,
Funesti pensieri,
Fuggite, volate.
Al Trono d'intorno,
Ridenti piaceri,
Venite, tornate.

Evan. Or che morte il suo fuore
Porta altrove, e il lutto e i pianti
Che piu belle
Son le stelle
E per noi giran piu liete
Voi che Amico avete Amore,
Vaghe spose
Accesi amanti
D'odorose fresche Rose
Coronatevi, e godete.

Coro.

Dal lieto soggiorno, &c.

Tredie Optrin.

(Et Cabinet i det Kongelige Slot, med et Huus-Capel; et Alter paa den ene, og en Brudeseng paa den anden Side. Skuepladsen er illumineret til at høitidilighold Admets uventede Opkomst. Hoffolk, Cavalerer og Damer og andre Hofbetiente.)

Chor.

Bedrøvede Tanker,
flyer og skynder eder bort
fra dette glade Sted.
Smilende Glæder
kommer, vender tilbage
til Tronen.

Evan. Nu da Døden over sin Grumhed, skaber Jammer og Klager paa andre Steder; da hver en Stierne er bleven klarere, og Himlen blidere tilsmiler os; I alle, som elskes af Amor, yndige Brude, brændende Tilbedere, bekrandse Eder da med friske, vellugtspredende Roser, og nyder Livets Lyksaligheder.

Chor.

Flyer I bedrøvede Tanker rc.

Sceña IV.

Admeto, Evandro, e seguito, e detti.

Evan. Signor, mai più sincero,
D'un popolo fedele,
Il giubilo non fù. Quanto l'afflisse
Di perderti il timor! Padre t'adora,
Ti rispetta regnante; in te ripone
La sua felicità. No, non eccede
Il publico piacer, quando fra tante
Di pianto, e di dolor meste vicende
Pietoso a' nostri voti il Ciel ti rende.

Adm. Da qual letargo, Evandro,
Mi risveglio in un punto? e qual portento
Alla tomba m'invola! Ancora ingombra
D'immagini di morte
La mente mi vaccilla; Ad altri oggetti
Rivolgersi non osa
L'attonito pensier: sospeso ancora
In un dubbio molesto
Non sò troppo, se sogno, o se son desto.

Evan. Ah respira mio Re; Giorni felici
Ti promette la sorte. Idée più liete
Nell' anima raccogli;
Pensa a goder. Del nostro amore è dono
La vita, che t'avvanza: Il nostro pianto
Dal Ciel l'ottenne: alcun de' tuoi più cari
L'Oracolo adempì.

Adm.

Fierde Optrin.

Admet, Evander, med Folge, og de Forrige.

Evan. Konge! aldrig var et troe Folks Jubel mere oprigtig. Hvor var det nedslaget af Frygt for at miste dig! det tilbeder dig som Fader, ærer dig som Regent, grunder sin Lyksalighed paa dig. Nei aldrig kan den almindelige Glæde være for stor, naar Himlens Medynk, efter saa megen Graad og Kummer bevæget ved vor Bøn, giver os dig igien.

Adm. Af hvilken Dvale, Evander, opvaagner jeg med et? og hvilket Mirakel unddrager mig Graven! end bæver mit Sind fuld af Dødens Billeder; mine forskrækkede Tanker tør ej hefte sig til andre Ting; endnu svæver jeg i tung Tvivl og veed ej tilvisse, om jeg drømmer, eller er vaagen.

Evan. O Konge, lev op; Skiebnen lover dig blide Dage. Lad gladere Tanker fylde din Siel; nyd Livet. Det af dit Liv, som er tilbage, er en Gave af vor Kierlighed, vor Graad har erholdt det af Himmelen: Een af dine meest kiere Undersaatter har opfyldt Oraklets Dom.

Adm. Come! che ascolto!
Che disse il Nume?
Evan. Il Re morrà, se un altro
Non muor per lui
Adm. Barbara legge! e credi - -
Evan. Si, tu rissorgi, e in un momento; effetto
Non è questo del caso,
Non d'umano soccorso;
Opra è del Ciel: Vi fù, Signor, chi a morte
Per te s'offerse; il dubitarne e' vano.
Adm. Oh troppo ingiusto, oh strano
Voler de Numi; oh sagrifizio illustre
D'un amico fedel! Merita, Evandro,
Più d' ogn' altro la vita,
Chi così ne fa dono - - E a chi son io
Di tanto debitor?
Evan. Non è palese.
Adm. E Alceste? e la mia Sposa
Ov' è che fa? perche non viene ancora
Meco a goder di queste
Contentezze improvise?
Evan. Eccoti Alceste.

(guardando entro la Scena.

SCENA

Adm. Hvorledes! Hvad hører jeg! Hvad har Guden sagt?

Evan. Kongen maae døe, hvis En anden ikke døer for ham.

Adm. O barbariske Befaling! Og du troer . .

Evan. Ja, du kom, og det øieblikkelig med et, igien til Live. Ikke ved Tilfælde, ikke ved menneskelig Hielp, er dette bevirket, det er Himmelens Gierning: Konge, nogen har tilbudet sig at døe for dig; derom er ingen Tvivl.

Adm. O hvor uretfærdig og selsom er Gudernes Villie; O hvilket herligt Offer af en troe Ven! Evander, den som giør slig en Gave af sit Liv, fortiener mere end nogen anden at have det . . Og hvem er jeg da saa høiligen forbunden?

Evan. Det vides ikke.

Adm. Og Alceste? min Gemalinde, hvor er hun? Hvad giør hun? Hvi kommer hun endnu ikke hid, for at tage Deel med mig i denne uventede Fryd?

Evan. See din Alceste, der er hun.

(Han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)

SCENA V.

Alceste, Ismene, seguito d'Alceste, e detti.

Adm. Adorata consorte! e pur di nuovo
Ti riveggo, son teco,
Son tuo, ti stringo al sen. Per te penoso
M'era il morir; per la diletta Alceste
Amo tanto la vita. I cari Figli
Così mi serbi il Ciel; come io sol bramo
Nel nostro dolce laccio
Passerne i giorni, e poi morirti in braccio.

Alc. Misera che diro!

Adm. Non mi rispondi! così mesta m'acogli! ogni timore cesso pùre per me, serena il ciglio, E tempo di goder. Nuovi portenti la tua presenza in me produce. Il raggio de tuoi lumi amorosi in sen mi desta un dolce ardor, che mi raviva. E dono de sommi Dei, se questa fragil spoglia mortale ancor mi veste, ma il piacer della vita e don d'Alceste.

Alc. (Oh momento! oh dolor!)

Adm. Sposa! ben mio,
Ma perche non m'abbracci?
Ma perche non mi parli? Ah qual m'ascondi
Tuo segreto dolor! Quanto crudele
E' per me quel silenzio! - - - E il tuo frequente
Impallidire! Il sospirare, il tanto
Fissare in Ciel i sguardi, ed a vicenda
Girarli in me, che dir vorrà? Quel pianto,
Che ti scorre sul volto,
Che reprimer non sanno
I tuoi languidi lumi, è amore, è affanno?

Ah perche con quelle lagrime
M'avveleni il mio contento?

Dunque

Femte Optrin.

Alceste, Ismene, Alcestes Følge, og de Forrige.

Adm. Tilbedte Gemalinde! Og jeg seer dig dog igien, er hos dig, er din, trykker Dig til mit Bryst; For din Skyld var Døden mig tung; For min elskede Alceste elsker jeg Livet saa høit. Bevare Himlen kun disse kiere Børn, saa sandt som mit eneste Ønske er, at tilbringe mine Dage i sød Forening med dig, og derefter at døe i dine Arme.

Alc. Jeg elendige, hvad skal jeg sige.

Adm. Du svarer ikke! Du tager saa bedrøvet mod mig! For mig er jo al Frygt forsvunden, vær blid, det er Tid at være glad. Forunderlige Ting føler jeg ved din Nærværelse. Straalen af dine kierlige Øine opvækker i min Barm en behagelig Varme, som opliver mig.
Det er en Gave af de høie Guder, at dette svage dødelige Legeme endnu beboes af mig, men det behagelige af Livet er en Gave af Alceste.

Alc. (O Øieblik! O Smerte!)

Adm. Allerkiereste Gemalinde! hvi omfavner du mig ikke, hvi taler du ikke til mig! hvilken hemmelig Sorg skiuler du for mig, hvor gruesom er mig denne Taushed! og din idelige Blegnen, din Sukken, dine nu paa Himmelen hæftede, nu mod mig vendte Øine; hvad vil det sige? Den Graad, som flyder paa dine Kinder, og som dine matte Øine ej kan holde tilbage, er det Kierlighed, er det Angest?

Ak hvi forgifter du min Glæde
med disse Taarer?

Dunque io godo un ſol momento,
E poi ſempre ò da ſoffrir!
I dol mio - -

(ſempre con paſſione, e premura.)

Alc. (Morir mi ſento.)

(ſempre confuſa.)

Adm. Non riſpondi?
Alc. (Ah che martir.)
Adm. Uno ſguardo - -
Alc. (E ſenza piangere.)
Adm. Un' ampleſſo - -
Alc. (Oh Dio! l'eſtremo.)
Adm. Ah! m'aſcolta.
Alc. (Io gelo, io tremo.)
Adm. Parla almen.
Alc. (Che poſſo dir?)
Adm. E' mia pena il tuo tormento:
Sei mia ſpeme, e il mio teſoro.
Alc. (Mille volte io così moro,
Pria di giungere a morir.)

Adm. Conſorte; Alceſte! e perche più paleſe
A me non è tutto il tuo core? A parte
Perche più non ſon io de' tuoi contenti,
Delle tue pene?
Alc. Ah la fedel tua ſpoſa
Non affliger così. Tu vivi; al mondo

Altri

Glæder jeg mig da kun et Øieblik,
og skal siden stedse lide!
Min tilbedelige. . . .
(altid med Kierlighed og Omhyggelighed.)

Alc. (Jeg føler at jeg døer,)
(altid forvirret.)

Adm. Du svarer ikke?

Alc. (Ha Marter!)

Adm. Et Øiekast . .

Alc. (Og uden Taarer.)

Adm. Et Favnetag . .

Alc. (O Gud! det sidste)

Adm. O hør mig.

Alc (Jeg isner, jeg bæver.)

Adm. Tael i det mindste.

Alc. (Hvad kan jeg sige?)

Adm. Din Kummer er min Plage;
Du er mit Haab, min Skat.

Alc. (Saaledes døer jeg tusinde Gange, førend jeg naaer det, at døe.)

Adm. Gemalinde! Alceste! O hvi er du ikke mere aabenhiertet mod mig? hvi maae jeg ikke mere tage Deel i din Glæde, i din Sorg?

Alc. O bedrøv dog ikke saa din tro Gemalinde. Du lever; Ingen i Verden glæder sig mere

Altri non v' è, che più ne goda, e v' abbia
Di me parte miglior.

Adm. Ma perche tanto
Dunque t'affanni?

Alc. Oh Dio! - -
Non curar di saperlo.

Adm. Altri perigli minaccia il cielo? - - - - ah mi conservi Alceste, E poi tutto si sfoghi in me lo sdegno suo! m'ami?

Alc. Se t'amo! lo san gli Dei, lo sa il mio cor.
T'adoro, t'adorerò la tomba il mio pudico affetto estinguer non potrà, l'anima mia seco trarrà nel fortunato Eliso questo tenore amor.
Per la tua vita mille vite io darei.

Adm. Ei cari Figli? - -

Alc. Non ti turbar, son salvi i Figli. (con premura)

Adm. E come (con affanno)
Temer puoi, che la sorte,
Che ci ride felice, ancor si cangi?
Vivo, Sei mia, son salvi i Figli, e piangi?

Alc. Ma - - non sai? - - Ma t' è ignoto;
Come Apollo parlò?

Adm. Lo sò, t' intendo:
V' è, chi more per me. Senti: io comprendo
Del magnanimo voto
La sublime virtù. Tuo sposo, appresi
Il prezzo della vita; Un si gran dono
Avanza ogni mercè; ma, se t' è noto
Quest' Eroe, quest' amico,
Questo benefattor, scoprilo: io giuro,
Ch' eterno in questi lidi
Il suo nome vivrà; che alla sua sposa
A' Genitori, a' Figli
Padre, figlio, consorte

Sempre

derover, har større Deel deri, end jeg.

Adm. Men hvi ængstes du da saa meget?

Alc. O Gud! - - stræb ikke efter at vide det.

Adm. Truer Himlen med andre Farer? - - O! dem bevare mig Alceste, og da udøse al sin Vrede over mig. Du elsker mig?

Alc. Om jeg elsker dig! det veed Guderne, det veed mit Hierte; Jeg tilbeder dig, og stedse skal tilbede dig. Ikke skal Graven kunde udslukke min rene Kierlighed. Med sig vil min Siel trække denne rene Kierlighed hen i Elysium. Tusind Liv gav jeg for dit Liv.

Adm. De kiere Børn - -

(med Ombyggelighed.)

Alc. Vær rolig, de ere i Behold.

(med Bekymring.)

Adm. Og hvor kan du frygte, at Skiebnen, som blidelig tilsmiler os, skulle endnu engang forandre sig? Jeg lever, du er min, Børnene ere i Behold, og du græder?

Alc. Men - - veed du ikke - - er det dig ubekiendt, hvorledes Apollo har talet?

Adm. Jeg veed det; jeg forstaaer dig: der er Een, som døer for mig. Jeg fatter den høie Dyd i dette ædelmodige Offer. Som din Gemal har jeg lært at skatte Livet. Intet Vederlag kan tænkes for saa stor en Gave, men, hvis denne Helt, denne Ven, denne Velgiverer, er dig bekiendt, saa opdag mig hvem han er; jeg sværger, at hans Minde skal evig leve i disse Egne; og at jeg altid skal være hans Kones Fa-

Sempre sarò, che dopo te, mia vita,
La miglior parte avranno
Di tutti i miei pensieri, e del cor mio.
Parla.

Alc. Oh Dei! (con affanno)
Adm. Piangi?
Alc. Ah sposo!
Adm. E ben?
Alc. Son io.
Ism. } Santi Numi del Ciel!
Evan. }
Adm. Tu? - - come? Alceste,
Tu stessa! - - Oh colpo atroce!
Oh nero giorno! Oh d'una cieca mente
Misero error! - - Tu m' ami,
E te non ami! E ai senno
Di morir, di lasciarmi,
Di privarmi di te! - - Che mai facesti? - -
Io quando mai ti chiesi
Questa prova d' amor?
Quando? rispondi, parla, straccíami il cor - -
Ma dove, oh dio! dietro al dolor
Mi guida disperato pensier
No, che non tanto degli umani deliri
Si fa ministro il ciel
Sei mia: non puoi dispor de te
S' io nol' consento.
Il primo e di moglie e di madre
Sacro dover t'obliga a me.
Ma quando a quel voto crudel t'abbia sospinta
La tirannia di sregolato affetto,
Non vivrò: Vano è il dono; io non l'accetto.
Alc. Sposo, non v' è più tempo; I voti miei
Son scritti in Cielo. Il tuo presente stato
Lo palesa abbastanza; e mai più chiaro
Il Dio parlo.

Adm.

ders Børns Fader, Barn og Mand! at de næst dig, min allerbedste, skal have største Deel i mine Tanker, og i mit Hierte.
Tael:

Alc. O Guder! . . (beængstet.)

Adm. Du græder?

Alc. O Gemal!

Adm. Nu vel?

Alc. Det er mig.

Ism. } Evan. } I Himmelens hellige Guder!

Adm. Du! . . Hvorledes? . . Alceste, Du selv! . . O grumme Stød! O fæle Dag! O elendige Vildfareise af et forblindet Sind! . . Du elsker mig, og elsker ikke dig selv! Og du har Hierte til at døe, forlade mig, og hersve mig dig . . Hvad har du giort? Naar forlangte jeg af dig denne Prøve paa Kierlighed? Naar? Tael, svar sønderriv mit Hierte, men hvor, o Gud! leder den fortvivlede Tanke mig efter Smerten. Nej, saa meget lader Himlen sig ikke bruge til Menneskets Affindigheder. Du er min: du raader ikke for dig selv, naar jeg ikke deri samtykker, den første saavel Kones, som Moders hellige Pligt binder dig til mig; Men har endog overdreven Kierligheds Tyrannie bragt dig til at giøre dette grusomme Løfte, vil jeg dog ikke leve; Gaven er spildt, jeg tager ikke mod den.

Alc. Gemal, det er for sildigt; mine Løfter ere skrevne i Himmelen. Din nærværende Tilstand viser det nok, og Guden talte aldrig tydeligere.

Adm.

Adm. Nò, ſempre oſcuro, e ſempre
Miſterioſo riſponde. Io volo al Tempio,
A interrogar di nuovo
L'Oracolo fallace. Il mio rifiuto
Saprà la Terra; lo voglio
Che conoſca, che apprenda,
Che non curano i Numi
Innocenza, e virtù; che ſi fan gioco
De' mortali infelici. In queſto ſtato
Più riguardi non ò: Colla ragione
Perdo il timor. Da tanti
Fulmini atroci, e in sì brev' ora oppreſſo
Odio il Cielo, odio il Mondo, odio me ſteſſo.

Nò, crudel, non poſſo vivere,
Tu lo ſai, ſenza di te.
Non mi ſalvi, ma mi uccidi,
Se da me così dividi
La più viva, la più tenera
Cara parte del mio cor.
E un sì barbaro abbandono,
E l'orror d'un tale addio
Virtù credi, e chiami amor!
Nel tiranno affanno mio
Ogni morte, o Numi! è un dono
D'una vita così miſera
Peggior ſorte, oh Dio! non v' e.

Nò,

Adm. Nei, forblummet og mørkt svarer han altid. Jeg vil skynde mig til Templet, for paa ny at spørge det skuffende Orakel. Hele verden skal vide mit Afslag; Jeg vil, den skal kiende og lære, at Guderne hverken agte Uskyldighed eller Dyd; og at de drive Spot med de elendige Dødelige. I denne min Forfatning agter jeg intet. Med Forstanden taber jeg Frygten. I saa faa Øieblik truffen af saa mange grumme Tordenslag, hader jeg Himmelen, hader jeg Verden, hader mig selv.

Nej, Grusomme, jeg kan ej leve
Du veed det, uden dig.
Du frelser mig ikke, men dræber
mig, hvis du saaledes skiller mig ved
den kiereste, ommeste og meest
levende Deel af mit Hierte.
Og en saa grum Skilsmisse,
og dette skrækkelige Farvel,
troer du er Dyd, og kalder Kierlighed!
I denne min plagende Angest
Er Døden, o Guder! en Gave.
Der er ingen værre Skiebne
end saa ulyksaligt et Liv.

Nò, crudel, non paſſo vivere,
Tu lo ſai, ſenza di te.
(parte, e ſeco Evandro.)

SCENA VI.

Alceſte, Ismene, e Damigelle d' Alceſte.

Alc. Oh tenerezza! Oh amore!
Degni d'altra fortuna,
E troppo preſto eſtinti - - Ah già s'avanza
Il momento fatale! Ad ora, ad ora
Illanguidir mi ſento;
Mi ſento indebolir. M' abbaglia il giorno,
(ſiede.)
Mi s'aggrava il reſpiro; un fuoco interno
Conſumando mi và - - Diletta Ismene,
Amoroſe compagne,
Negl' eſtremi momenti.
Aſſiſtetemi ancora. A me togliete
(ſe le toglie la Còrona, ſe le ſciolgono i Capelli.)
Queſte miſere pompe; a me recate
Le ghirlande, i profumi:
(partono due Damigelle.)
L'ultime offerte mie abbiano i Numi.

Ism. Oh come rapida,
Nel ſuo bel fiore,
La vita amabile
Per te fuggì!

Coro

Nej, Grusomme, jeg kan ej leve,
Du veed det, uden dig.
(Han gaaer, og Evander med ham.)

Siette Optrin.

Alceste, Ismene og Alcestis Hofdamer.

Alc. O Ømhed, o Kierlighed! en bedre Skiebne værd, og alt for hastig udslukte . . . Ak det ulykkelige Øieblik nærmer sig alt! Jeg føler mig meer og meer afmægtig; Jeg mærker, at jeg bliver kraftløs. Dagen blinder mig, min Aandedræt
(Hun sætter sig.)
bliver tungere. En indvortes Ild fortærer mig . . . elskte Ismene, og I mit kierlige Selskab, staaer mig bi endnu i disse sidste Øieblik. Tager disse elendige Prydelser af mig,
(De tage Kronen af hende, og løse hendes Haar.)
Og bringer mig Blomster-Krandse og Røgelse:
(To Hofdamer gaae.)
Mine sidste Offringer tilhøre Guderne.

Ism. O hvor hastig
flygtede fra dig
det yndige Liv
i sit beste Flor.

Chor

Coro di Damigelle.

Oh come rapida
La vita amabile
Per te fuggì!

Ism. Qual rosa tenera,
Che in su l' albore
Gelido Borea
Inaridì.

Coro.

Oh come rapida,
Nel suo bel fiore,
La vita amabile
Per te fuggì.

(Entrano co' fiori, e profumi le Damigelle.)

Ism. E il cor non mi si spezza! e il nostro affanno,
La tua pietà, la tua virtù non scema
L' ingiustizia del Ciel?
Alc. T' accheta. I Numi
A torto accusi: Alceste offendi: Io stessa
Volontaria m' offersi, e la mia morte
E' pietà, non rigor. Gli amati figli
Fà che vengano a me: Fra tante pene.
(parte una Damigella)

Abbia

Chor af Hofdamer.

O hvor hastig
flygtede fra dig
det yndige Liv.

Ism. Ligesom den spæde Rose
for den kolde Norden-Vind
henvisner
i Dagningen.

Chor.

O hvor hastig
flygtede fra dig
det yndige Liv
i sin beste Flor.

(Hofdamerne komme ind med Blomster og Røgelser.)

Ism. Og Hiertet brister ikke i mig! Og vor Sorg, din Medynk, din Dyd, formindsker ikke Himmelens Uretfærdighed?

Alc. Tie. Du har Uret, naar du beskylder Guderne: Du fornærmer Alceste: Jeg har selv frivilligen anbudet mig, og min Fromhed, ikke Himmelens Strenghed volder min Død. Lad mine kiere Børn komme til mig:

(en Hofdame gaaer.)

Abbia qualche contento
Nello ſtringerli al petto
Una Madre che more - - E voi frattanto
Meco a' Numi porgete
I voti, e le preghiere; e non piangete.
(preparano l' altre l' offerte ſull' ara.)

Coro.

Una Voce.	Così bella!	*altra Voce.*	Così giovane!
altra.	Così caſta!	*altra.*	Così cara!

Tutti. Crudel preda a morte avara
Giuſti Dei perche ſarà!
Una Voce. Quel bel volto, e quel bel riſo,
altra. Lo Splendor di quei bei lumi,
Tutti. Ah perche, pietoſi Numi!
Sempre a noi s' aſconderà?
(s' alza Alceſte ſoſtenuta dalle Damigelle; s' accoſta all' ara, e bruccia de' profumi.)

Alc. Veſta, tu che foſti, e ſei
Tutelar mio primo Nume,
Per tuoi figli i figli miei
Deh ricevi in queſto dì!
Ed in te trovino, allora
Ch' io ſarò fredd' ombra errante,
Una Madre così amante,
Come quella, che morì!
(torna a ſedere, e ſi copre il volto.)

Coro.

I saa stor Kummer, skal en Moder dog døende
føle den Glæde, at trykke dem op til sit Bryst . .
Og I, frembærer imidlertid tillige med mig eders
Ønsker og Bønner til Guderne, og græder ikke.
(De andre tillave Ofringerne paa Alteret)

Chor.

En Stemme.	En anden Stemme.
En saa yndig!	En saa ung!
n anden. En saa uskyldig!	en anden. En saa elsket!

alle. I retfærdige Guder! hvi skal hun være et grumt Rov for den graadige Død!

n Stem. Dette deilige Aasyn, dette yndige Smiil,
n anden. Denne Glans i disse smukke Øine,

alle. Ak medlidende Guder! hvorfor skal de for evig skiules for os?

(Alceste reiser sig, holdet af Hofdamer, hun nærmer sig til Alteret, og brænder Røgelsen.)

Alc. Vesta, Du som har været, og er
min fornemste Skyts-Gudinde,
Ak! antag, fra i Dag af, mine Børn
til at være dine.
Og lad dem i dig, naar jeg bliver
en kold og omvandrende Skygge,
finde en lige saa kier Moder,
som hun var, der døde.
(Hun sætter sig ned igien, og bedækker sit Ansigt.)

Coro.

Oh come rapida
Nel ſuo bel fiore,
La vita amabile
Per lei fuggì!

Alc. Oh caſto, oh caro, nuzial mio letto,
Mia dolce cura, mio ſolo affetto,
Finche da queſte
Stelle funeſte
volle di fendermi pietoſo il Ciel.
Se un altra accogli ſpoſa novella
Sarà più cara, ſarà più bella
Della tua miſera eſtinta Alceſte,
Ma non più tenera, ne più fedel.

Ism. Così bella, così giovane
Dar ſe ſteſſa in braccio a morte
Fra lamenti, Fralle lagrime
E de figli, e del Conſorte.

Tutti. Non v' è ſorte, o Dio! più barbara
Non v' è affanno più crudel!

Ism. Regina ecco i tuoi figli - -
(prendendo i figli, che entrano in Scena, e conducendoli ad Alceſte.)

Alc. Amati pegni
Del pudico amor mio, teneri figli,
Abbracciate la Madre - - ah forſe queſti
I noſtri ſono ultimi bacci. In vano

Mi

Chor.

O hvor hastig
flygtede fra dig,
det yndige Liv
i sin beste Flor.

Alc. O! du min hellige, du min dyrebare Brudeseng; min kiereste Omhue og eneste Hengivenhed, saalænge den medlidende Himmel bevarede mig fra denne ugunstige Skiebne. Dersom du tager imod en anden Brud, vil hun maaskee være mere kier, mere skiøn, end din ulykkelig hensovede Alceste, men ikke mere om, ikke mere trofast.

Ism. En saa skiøn, en saa ung, vil give sig hen i Døden, midt under baade Børnenes og Mandens Klage og Graad.

Alle. Ikke er der, o Gud! en Skiebne meer haard, ikke en Kummer meer grusom.

Ism. Dronning, her ere dine Børn . .

(Hun tager mod Børnene, som komme ind paa Skuepladsen og fører dem til Alceste.)

Alc. Kiere Frugter af min rene Kierlighed, Spædde Børn, omfavner eders Möder . . Ak maaskee ere disse vore Kys de sidste. Forgieves smigrede jeg mig engang med, at blive glad, ved at see

Mi lusingai d' esser felice un giorno,
Nel vedervi felici - - Arder le tede
Io non vedrò ne' vostri
Lieti imenei. Non udiro la Grecia
Vantar le vostre glorie,
E le vostre virtù. Che crudel sorte
Per una Madre! Il sen m' inonda il pianto,
L' impeto de' sospiri
Mi soffoga gl' accenti; ed all' adspetto
Di si fiero destin, di tanti affanni,
Timorosa, smarrita
Par che l'anima mia fugga la vita.

Eum. Ah mia diletta Madre!

Asp. Ah Madre amata!

Eum. O Dio! mi baci, e piangi?

Asp. O Dio! m' abbracci,
Cara Madre, e sospiri?

Eum. E vuoi lasciarmi?

Asp. E abbandonarmi vuoi?

Eum. E parli di morir?

a 2. Miseri noi!

Alc. Figli, diletti Figli! Oh Dio! Pur troppo
Hò da morire. In vano
V' affolate al mio seno, e mi stringete
Colle braccia amorose - - Oh come presto
Questi nodi soavi
Sciolti saran! Quella pietà, quel pianto
Più giovarmi non può. Venite, andiamo
(s' alza.)

Al

eder lykkelige . . Jeg vil ikke faae Faklerne at see, ved eders glædelige Bryllupper. Ikke vil jeg faae at høre, Grækenland fortælle eders Roes, og eders Dyder. Hviken grusom Skiebne for en Moder! Graaden strømmer ned over min Barm. . . De hæftige Sukke qvæle Ordene i mig; og ved Betragtning af saa grum en Skiebne, af saa stor en Kummer, synes min frygtsomme og forhausede Siel at forlade mig.

Eum. Ak min elskte Moder!

Asp. Ak kiere Moder!

Eum. O Gud! du kysser mig, og græder?

Asp. O Gud! du omfavner mig, kiere Moder, og sukker?

Eum. Og du vil forlade mig?

Asp. Og for stedse gaae fra mig?

Eum. Og du taler om at døe?

begge. Vi elendige!

Alc. Børn, I allerkiereste Børn! O Gud! Jo, desværre jeg maa døe. Forgieves trykke I eder op til mit Bryst, og slutte mig i eders kierlige Arme . . O hvor snart skal disse søde Baand opløses! Den Medynk, den Graad, kan ikke mere hielpe mig: Kommer, lader os gaae

(reiser sig.)

Al Genitore. A lui vi fidi, a lui
La moribonda Madre.
(s' incammina, poi si ferma.)
Vi raccommandi almen. Ma qual m' assale
Nuovo atroce pensier, che in ogni vena
Un ribrezzo mortale
Scorrer mi fà? Piangete, ah sì! piangete,
Innocenti fanciulli; io v' abbandono
Con incerte speranze
Ad un amor, ch' esser potrebbe spento
Col volgere degl' anni. Eccovi servi
A una Madre - - A qual Madre!
Madre solo di nome: Eccovi esposti
All' invidia, a' sospetti, agl' odi, a tanti
Di regno, e gelosia ciechi consigli,
Non avere più madre, amati figli.

Ah per questo già stanco mio core
Sono, o cari bambini amorosi,
Tanti dardi, quei languidi sguardi,
Che girate sì teneri a me.
Già vi sento turbarmi i riposi,
Quando afflitti, smarriti, dolenti
Voi direte: Ah la Madre dov' é?
Ah la Madre! la Madre morì!
E' il più fiero di tutti i tormenti,
Lo staccarsi da' dolci suoi figli.

til eders Fader: Ham maa eders døende Moder i det eingeste fortroe og anbefale eder.

(Hun gaaer, men standser.)

Men hvilken ny, fal Tanke falder mig ind, som fylder hver en Aare med Dødens Angest? I græde, Ak ja! I græde, I uskyldige Børn; med et uvist Haab overlader jeg eder til en Kierlighed, som i Tiden kunde udslukkes. Da ere I Tienere af en Moder . . . Ak hvilken Moder! En Moder blot af Navnet. Da ere I udsatte for Avind, Mistanke, Had, for saa mange af Regieresyge og Misundelse forblindede Anslag, og have da ingen Moder mere, I elskte Børn.

Ak! I kiere og kierlige Børn;
De bedrøvede Øiekast, som I med
saadan Ømhed vende til mig, ere lige
saa mange Pile for mit udmattede Hierte.
Alt fornemmer jeg, I vil forstyrre min
Roe, naar I, ilde behandlede, forladte
og kummerfulde, sige: Ak hvor er Moderen,
Ak Moderen! . . Moderen er død.
Af alle Plager er det den grummeste, at rive
sig fra sine elskte Børn, og lade dem midt

E lasciarli fra tanti perigli;
E lasciarli in pianto così.

(parte co' Figli.)

Coro.

Oh come rapida
Nel suo bel fiore,
La vita amabile
Per lei fuggì!
Qual Rosa tenera,
Che in sull' albore
Gelido Borea
Inaridì.

(partono tutti.)

Atto Terzo.

Scene I.

(Vestibulo magnifico o scoperto del Real Pallazzo adorno di statue e trofei. Fragli spazi, che lasciano le Colonne che lo sostengono, si scopre in diverse vedute la Città. Giorno.)

Admeto, e Evandro con fretta da diverse parti.

Adm. Ah mio fido!
Evan. Ah mio Re!

Adm.

iblant saa mange Farer, og saaledes efterlade dem grædende.

(Hun gaaer med Børnene.)

Chor.

Ol hvor hastig
flygtede fra dig
det yndige Liv
i sin beste Flor.
Ligesom den spæde Rose,
for den kolde Norden-Vind
henvisner
i Dagningen.

(De gaae alle.)

Tredie Optog.

Første Optrin.

(En prægtig og aaben Forgaard i det Kongelige Slot, pryet med Statuer og Trophæer, igiennem Mellemrummet af Støtterne seer man Staden fra forskiellige Kanter. Det er Dag.)

Admet og Evander, ilende hver fra sin Side.

Adm. Ak min tro Mand!
Evan. Ak min Konge!

Adm.

Adm. D' Alceste il voto
Rivocarsi non può.
Evan. Non puoi tu stesso
Morir per lei.
Adm. Non lo consente il Cielo.
Evan. E muto il Nume. Oh sorti
Per noi troppo funeste!
Adm. Alceste à da morir.
Evan. Perdiamo Alceste!
Adm. Tu piandi, Evandro amato,
E n' ai ragion; ma il mio dolor misura
Dal tuo stesso dolor. Vedi, a qual pena
Mi condannan gli Dei: Morir non posso
Per chi more per me: La vita abborro,
E m' è chiusa la tomba. Ad ogni istante
De' miei miseri giorni
Rammenterò della perduta Alceste
La fedeltà, l' amore,
La virtù, la costanza; in ogni oggetto
Mi fingerò la sua beltà, quel dolce
Amabil sguardo, quel soave riso
Quel modesto rossor. Più vive ancora
Queste fiere memorie avrò presenti
Nel sembiante de' figli; e dovrò sempre
Abbracciarli piangendo?
Sospirando bacciarli? - - Ah qual contrasto
D' opposti affetti! - - Ah quale
Di tenerezza, di pietà, d' orrore

Lunga

Adm. Alcestis Løfte
kan ikke tilbagekaldes.

Evan. Selv kan du ikke
døe for hende.

Adm. Det tilstæder Himmelen ikke.

Evan. Guddommen tier. O Skiebne!
for os alt for sørgelig!

Adm. Alceste maa døe.

Evan. Vi tabe Alceste!

Adm. Du græder, kiere Evander, og har Aarsag; men døm af din egen Smerte til min. Du seer til hvad Kummer Guderne fordømmer mig: Jeg maae ikke døe for den, som døer for mig: Jeg har Afskye for at leve, og Graven er lukt for mig. Hvert Øieblik af mine elendige Dage, vil jeg erindre mig min tabte Alcestis Troskab, Kierlighed, Dyd og Bestandighed; I enhver Gienstand vil jeg forestille mig hendes Deilighed, hendes indtagende elskværdige Øiekast, hendes søde Smiil, og hendes blufærdige Rødmen. Endog mere levende og nærværende for mig vil disse grumme Erindringer blive, ved at see Børnene. Og skal jeg da stedse grædende omfavne dem? sukkende kysse dem? Ak! hvilken Strid af modsatte Sinds-Bevægelser! Ak hvilke varige og bittre Afvexlinger, af Ømhed, Medynk og Skræk, tilbereder Himmelen for en Ægtefælle og for en Fader!

Jeg

Lungá vicenda, e amara
Ad un Sposo, ad un Padre il Ciel prepara!

Misero! e che farò!
E come, e con qual cor
I figli abbraccierò?
Che in tanto suo rigor
Mi serba in vita ancor
La barbara pietà
Del Ciel tiranno.
Misero! e con qual cor
Io li consolerò!
Che mai risponderò
Quando bagnati in lagrime
La Madre al genitor
Rammenteranno!
La Madre - - Ah che dolor;
Mi chiederanno.

Nò, si atroce costanza a tanta pena
Non trovo in me; nel presagirla, io sento
Inorridirmi il core - - In quale abbisso
Dal sommo de' contenti
Caddi in un dì! - - Voi m' invidiaste, o
Numi,
La mia felicità! Troppo il mio stato
Era simile al vostro
Col possesso d'Alceste - - e intanto, oh Dio!
Come

Jeg elendige! hvad skal jeg giøre!
hvorledes, og med hvad Hierte,
skal jeg omfavne Børnene?
da den tyranniske Himmels
grumme Medlidenhed
i al sin Strenghed
endog lader mig leve.
Jeg elendige! med hvad Hierte
skal jeg trøste dem!
Hvad skal jeg vel svare,
naar de med nedstrømmende Taare
erindre Faderen
om deres Moder!
Og naar de, . . Ak hvilken Qval!
affordre mig Moderen.

Nej, saa grum en Standhaftighed i saa stor en Kummer finder jeg ikke hos mig; ved Tanken deraf, føler jeg mit Hierte gyse af Skræk, . . I hvilken Afgrund sank jeg paa een Dag fra Glædens øverste Spidse! . . O Guder, I have misundt mig min Lyksalighed! Min Tilstand lignede eders for meget, da jeg havde Alceste . . Og imidlertid, O Gud! hvorledes skal jeg kunne see hende, døe i mine Arme . . see hen-

des

Come potrò vederla
Spirarmi in braccio - - e d' begl' occhi suoi
Adombrarsi la luce - - e in quel bel volto,
E in quel bel sen freddo spiegarsi, e nero
Il livido di morte! Ah già veloce
Fugge il momento, e questa a me si appresta
Scena d' orror! Misero me! che veggo!
(guardando dentro la Scena)
Eccola; oh vista! Oh crudeltà! S' avvanza
Vaccillante, languente,
E à seco i figli - - e viene
Agl' ultimi congedi
La mia, ah non più mia! fedel consorte;
Oh Alceste! Oh Figli! Oh divisione! Oh morte!

Scena II.

Alceste sostenuta da Ismene, Admeto, Aspasia; seguito di donzelle, e detti, indi Numi infernali.

Alc. Sposo, Admeto, idol mio! ecco il momento
Che da te mi divide, e che le nostre
Amabili catene
Scioglie per sempre. Intorno a me sdegnosa
Gira l' ombra di morte,

Che

des skiønne Øines Glands formørkes . . . See Dødens kolde Sortbleghed at udbrede sig i dette smukke Ansigt og deilige Barm. Ak det Øieblik kommer snart, og dette græsselige Optrin beredes mig! Jeg elendige! hvad seer jeg!

(Han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)

Der er hun; O Syn! O Grusomhed! Hun nærmer sig bævende og afmægtig, har Børnene med sig . . Hun kommer, min trofaste Gemalinde, Ak nu ikke mere min! for at tage den sidste Afskeed; O Alceste! O Børn! O Skilsmisse! O Død!

Andet Optrin.

Alceste, støttende sig ved Ismene, Eumelus, Aspasia, Følge af unge Fruentimmere, de Forrige, derefter underjordiske Guder.

Alc. Admet, Min allerkiereste Gemal! See nu er Øieblikket, som skiller mig fra dig, og som for evig opløser de elskværdige Baand, som forenede os; Dødens vrede Skygge svæver omkring mig, som griber til Leen, opløfter Haanden, og synes at vil give det dødelige Hug.

Che il ferro ſtringe, alza la deſtra, e accenna
Vibrare il fatal colpo. In breve Alceſte
Gelida ſpoglia in freddo marmo aſcoſa
Non ſarà più Madre, Regina, e ſpoſa.
(vien collocata a ſedere.)

Adm. Oh ſtrazio!

Evan. Oh crudel voto!

Ism. Oh fedeltà!

Alc. San tutti i Numi, o caro,
Se in queſta, che mi ride,
Giovane età, ſe riamata amante,
Se madre, ſe Regnante, a tutti avvezza
I piacer della vita, un ſol ſoſpiro
Sparſi in fartene un dono -- Ah queſto dono
Merita una mercede; eccola: Io chiedo,
Che ad altra ſpoſa in braccio
I noſtri amati figli
Non t' abbiano a veder. Se lo prometti,
Se a me lo giuri, a' cari figli, a' Numi,
Chiudero in pace al ſonno eterno i lumi.

Adm. Alceſte! Mio teſoro! Ah quel che chiedi,
(Accoſtandoſi a lei, con impeto di paſſione.)
E mio ſacro dover. Sì, lo prometto;
L' adempirò; lo giuro
A' Numi, a te. Te ſola, Alceſte, amai,
Mentre viveſti; eſtinta
Sempre t' adorerò. Queſti tuoi Figli
Saran ſoli i miei figli. Ogni contento

Fugge

Snart vil Alceste, isnet og skiulet i kold Marmor, ikke mere være Moder, Dronning og Egtefælle.

(man hielper hende til at sidde.)

Adm. O Qval.

Evan. O grusomme Løfte!

Jsm. O Trofasthed!

Alc. Alle Guderne veed, O allerkiereste, om jeg, i denne min smilende Ungdom, om jeg som en igienelsket Elskerinde, som Moder, som Dronning, og vant til alle Livets Fornøielser, har givet et eneste Suk, ved at bringe dig dette Offer . . Ak saadan Gave fortiener Vederlag; hør da: Jeg forlanger, at vores elskede Børn ej maa faae dig at see i en anden Gemalindes Arme. Dersom du lover det, dersom du vil tilsværge mig, de kiere Børn, og Guderne dette, saa er jeg vel tilfreds med, at lukke for evig mine Øine.

Adm. Alceste! Min dyrebare! Ak det som du forlanger, (Han nærmer sig til hende med heftig Kierlighed.) er mig hellig Pligt. Ja, jeg lover det, jeg skal opfylde det; jeg tilsværger dig og Guderne det. Dig ene, Alceste, har jeg elsket, medens du levede; stedse skal jeg efter din Død tilbede dig. Disse dine Børn skal ene være mine. . .

Fugge da me col tuo morir; mi resta
Pianto, lutto, dolor, che fine avranno
Col finir de miei giorni - - e, oh me felice;
Se a ricondurmi a te nella serena
Placida sede alle bell' alme eletta
Questo dolce momento il Ciel m' affretta.

Alc. Vieni dunque, e ricevi
Dalla man della sposa
Questi, che a te confida,
Pegni diletti, - - e prendi
L' ultimo Addio.

Adm. L' ultimo!

Alc. Ah sì - -

Adm. Mi sento
Da una piena d' affanni
Sconvolto il core.

Alc. Aspasia, Eumelo, oh care
Parti di questo seno,
Pensate a me; venite
Sovente alla mia tomba
Ornatela di fiori. (Ombra amorosa
Vi girerò d' intorno.) E della vostra
Povera Madre il memorabil voto,
La fedeltà, l' amore
Rammentate tal volta al Genitore.

Cari figli, - - Ah non piangete:
Tutto il suo tenero affetto
Vi promette il genitor.

Adm.

Al Glæde flyer bort fra mig ved din Død; Graad, Sorg og Smerte bliver tilbage for mig, som ikke vil endes uden med mine Dage . . . Og, O jeg lyksalige! dersom Himmelen vilde haste med det søde Øieblik, og føre mig til dig i de, for gode Siele, udvalgte blide og rolige Opholdssteder.

Alc. Saa kom da, og modtag af din Egtefælles Haand, disse kiere Pandter, som hun betroer dig, og imodtag det sidste Farvel.

Adm. Det sidste!

Alc. Ak ja . .

Adm. Jeg føler, at mit Hierte er nær ved at briste af saa overvettes Kummer.

Alc. Aspasia, Eumele, O I kiereste Dele af dette Hierte, tænker paa mig; kommer ofte til mit Gravsted, pynter det med Blomster. (Jeg skal som en kierlig Skygge svæve om eder.) Og erindrer undertiden eders Fader om eders arme Moders mærkværdige Løfte, hendes Troefasthed, hendes Kierlighed.

Kiere Børn . . Ak græder ikke;
Eders Fader tilsiger eder
sin ømmeste Kierlighed.

Adm. Cari figli - - Ah voi ſarete
Il conforto, ed il diletto
Soli voi di queſto cor.

Alc. Ti conſola - - oh Spoſo - - amato.
(languidamente.)

Adm. Troppo è barbaro il mio Fato!

a Due. Ah mio bene, in tal momento
Sol m' affanna il tuo dolor.
(Alceſte cade in deliquio.)

Adm. Che acerbo tormento!
(Dopo averla guardata, ſmaniando per la Scena.)
Che ſtrazio! Che Morte!
La dolce conſorte
Vederſi rapir!
L' eſempio ſon io,
Di quanto ſi poſſa
Da un miſero oh Dio!
Vivendo ſoffrir.
Numi! Amici! Ah chi m' aita!
(s' accoſta al Alceſte.)

Alc. Spoſo - - Figli - - Ah mentre è in vita,
(riſſorge alquanto)
Abbracciate Alceſte ancor.
(s' avvanzano per abbracciarla, ma ſono ſbigottiti da un ſuono ſpaventevole, che ſi ſente dentro la Scena.)

Adm.

Adm. Kiere Børn . . Ak I skal være
Dette mit Hiertes eneste
Trøst, og Fornøielse.

Alc. Giv dig tilfreds . . O elskte . . Gemal.
(afmægtig.)

Adm. Min Skiebne er al for grum!

Begge. Ak! min allerkiereste, i sligt et Øieblik
ængster mig ene din Smerte.
(Alceste falder i Besvimmelse.)

Adm. Hvor bitter en Kummer!
(Efterat have betragtet hende, jamrende sig omkring paa Skuepladsen.)
Hvilken Ulykke! Hvilken Død!
at see en kier
Ægtefælle rives fra sig!
O Gud! Jeg er et Beviis
paa, hvad en dødelig
kan udstaae
og dog leve.
Guder! Venner! Ak hvo hielper mig!
(Han nærmer sig til Alceste.)

Alc. Gemal . . Børn . . Ak omfavner endnu en
Gang Alceste, medens hun lever.

(De nærmer sig for at omfavne hende, men de bliver forbausede ved en forskrækkelig Lyd, som høres inden for paa Skuepladsen.)

Adm.
Evan. } *a. 3.* Ma qual ſuono di voci tremende,
Ism. Qual caligine involta di tenebre
Ci ſorprende, ci copre d' orror!

(Alceſte torna a cadere in deliquio.)

(Entrano i Numi infernali a poco a poco, e s' oſcura un poco la Scena.)

Adm. Quant' ombre!
Evan. Quante larve!
Adm. Di terribile aſpetto!
Evan. Di ſembianza feroce, e minacciosa
Adm. Che avverrà?
Ism. Che vorranno?
Eum.
Aſp. } Ah Madre! - -

(Vedendoli avvicinare alla Madre.)

Adm. Ah Spoſa!

Un Nume infernale.

(s' avvicina ad Alceſte con gl' altri.)

Vieni, Alceſte! il tuo voto rammenta;
Mai la Parca ſoſpeſe sì lenta
Il ſevero ſuo fiero rigor.

Alc. Ahimè! Chi mi riſcuote! - -
Chi mi ſcioglie da quella
Stupidezza di ſenſi, in cui languiva

Priva

Adm.
Evan. } alle 3. Men hvilken forskrækkelig Lyd,
Jsm.
Hvilket tykt Mørke overrasker os,
indhylder os i Skræk!

(Alceste falder igien i Besvimelse.)

(De underjordiske Guder komme ind nogle efter nogle, og Skuepladsen formørkes noget.)

Adm. Hvor mange Skygger,
Evan. Hvor mange Spøgelser!
Adm. Hvor gyseligt at see paa!
Evan. Hvilke grumme og truende Gestalter!
Adm. Hvad vil skee?
Jsm. Hvad skulle de vilde?
Eum.
Asp. } Ak Moder!

(da de seer dem nærme sig til Moderen.)

Adm. Ak Gemalinde!

En underjordisk Gud.

(nærmer sig tillige med de andre til Alceste.)

Kom, Alceste, husk dit Løfte;
aldrig tøvede Parcerne saalænge
med at udøve deres grumme Strenghed.

Alc. Ak! hvo vækker mig! . . . Hvo frier mine Sandser fra den Dorskhed, hvori jeg smertefrie, rolig og stum laae i Dvale? Hvilket

Priva d' ogni dolor, tranquilla, e muta?
Qual gente mi circonda? Ah son perduta!
(voltandosi, e vedendo i Numi infernali.)

Nume infernale.

Perche ti trattieni?
Sei vittima a Dite.
(ad Alceste.)

Adm. Fermatevi; udite:
Saziatevi, o Dei,
E seco rapite
Un Sposo amoroso,
Che senza di lei
No, più non vivrà.
(con smania.)

Nume infernale.

Non è più permesso;
Non v' è più pietà.

Adm. Ma almeno un istante.

Alc. Ma - - ancora - - un amplesso.
(languidamente.)

Numi Infernale.

Non è più permesso
Non v' è piu pietà.
Vieni.
(va per prendere Alceste.)

Adm. Ah barbari!
(Snuda la spada, e va contro i Numi.)

Nume

Folk omringer mig? Ak, jeg er forloren!

(I det hun vender sig, og seer de underjordiske Guder.)

En underjordisk Gud.

Hvi tøver du længere?
Du er Pluto's Offer.

(til Alceste.)

Adm. Tøver; hører:
Mætter eder, o Guder,
Og bortfører tillige med hende
En kierlig Ægtefælle,
som uden hende
ikke vil leve længere.

(med et oprørt Sind.)

En underjordisk Gud.

Det er ej længere tilladt;
Der er ingen Medynk mere.

Adm. Dog i det mindste et Øieblik.

Alc. Dog . . endnu . . et . . Favntag.

(afmægtig.)

En underjordisk Gud.

Du maa ikke tøve længere;
Det er ingen Medynk mere.
Kom.

(Han gaaer for at tage Alceste.)

Adm. O Barbarer!

(Han blotter Kaarden, og gaaer imod Guderne.)

En

Nume Infernale.

Affrena, (voltandosi con Maestà)
Temerario Mortale,
Lo sconsigliato ardir, che ti trasporta.
(prendono Alceste.)

Alc. Figli - - Addio - - Sposo - - addio - -
(venendo portata via.)

Adm. Moro.
(cade tramortito, ed è portato dentro.)

Alc. Son morta.

SCENA III.

Evandro, Ismene, Cortigiani, &c.

Una voce. Morì.
Altra. Non vive più.
Evan. Fra quelle larve
S' ascose, ci disparve.
Ism. Io gelo - -
Evan. Io tremo - -
Ism. Di terror.
Evan. Di spavento.

a. 2. Oh noi dolenti!
Chi ci soccorrerà! - - chi ci conforta!

Coro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta
Alceste.

Coro

En underjordisk Gud.

Styr Forvovne Dødeligé! (vender sig med Majestæt.)
gé! din ubesindige Dristighed, som henriver dig.
(De tage Alceste.)

Alc. Børn, . . Farvel . . Gemal . . Farvel . .
(da hun bliver baaret bort.)

Adm. Jeg dør.
(Han falder i Asmagt, og bliver baaret ind.)

Alc. Jeg er død.

Tredie Optrin.

Evander, Ismene, Hoffolk, med flere.

enStem. Hun døde.

en anden. Hun lever ikke meer.

Evan. Blant disse Spøgelser blev hun borte,
og forsvandt.

Ism. Jeg isner . .

Evan. Jeg skielver . .

Ism. Af Skræk.

Evan. Af Angest.

Begge. { O vi jammerfulde!
Hvem skal hielpe os! . . Hvem skal trøste os!

Chor.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien,
Alceste er død.

Chor

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Teſſaglia, Alceſte è morta.

Ism. Alceſte e morta, ahime mai fine il pianto avrà
che queſte bagnerà ſpiagge funeſte.

Tutti. Piangi &c.

Coro di dentro.

Piangi &c.

Evan. Morte trionfa, e altera
Il vanto di beltà,
L' eſempio d' oneſtà
Seco ſen porta.

Coro.

Piangi, o Patria, o Teſſaglia, è morta Alceſte.

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Teſſaglia, Alceſte è morta.

Evan.
Ism. } *a. 2.* Ogni virtù più bella
Con lei da noi partì.
Punirci ah voi così
Numi voleſte!

Coro.

Piangi, o Patria, o Teſſaglia, è morta Alceſte.

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Teſſaglia, è morta Alceſte.

SCENA

Chor inden for.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Ism. Alceste er død! Ak jeg Elendige! aldrig vil de Taare ophøre, som skal oversømme disse Lande.

Alle. Græd, rc.

Chor inden for.

Græd, rc.

Evan. Døden seirer, og stolt
fører den Skiønheds Roes,
og Ærligheds Exempel
bort med sig.

Chor.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Chor inden for.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Evan. }
Ism. } begge. Alle de skiønneste Dyder
forlod os tilligemed hende.
Guder! Ak saaledes
har I villet straffe os.

Chor.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Chor inden for.

Græd, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Fierde

Scena IV.

Admeto, con seguito de' Cortegiani, che lo circonda, per disarmarlo; Eumelo, Aspasia, Damigelle d' Alceste, e detti.

Adm. Lasciatemi, crudeli; in van sperate
(viene disarmato.)
Impedirmi il morir. S' oppone in vano
A' miei disegni il Cielo. E' morta Alceste;
E la vita diventa
Un supplizio per me. Come potrò
Di queste odiose mura
L' aspetto sopportar; Girar lo sguardo,
Ne più vederla! Andar volgendo il passo,
E incontrar da per tutto
Solitudine, e lutto! - - Ah! chi mi toglie
(con impeto.)
Di sottrarmi morendo
A un destino sì rio!
E il peggior de' viventi; e l' odio mio.

Ism. Ah Signore - -

Evan. Ah mio Re - -

Adm. Scostati; taci;
Lasciami per pietà.

Ism. Ma questo Regno - -

Evan. Ma questi figli - -
(presentandogli i figli, che avanti a lui s' inginocchiano.)

Adm.

Fierde Optrin.

Admet med Følge af Hoffolk, som omringer ham, for at giøre ham vaabenløs; Eumelus, Aspasia, Alcestis Hofdamer, og de Forrige.

Adm. Grusomme, lader mig være; forgieves haabe I at forhindre (Han bliver giort værgeløs.) mig fra at døe. Forgieves sætter sig Himmelen imod mit Forsæt. Alceste er død; og det bliver mig en Pine at leve. Hvorledes skal jeg kunde udholde, at see disse forhadte Mure! see mig omkring, og ikke see heude mere! vanke om, og ikke møde andet, end Eensomhed og Sorg! Ak! hvad forhindrer (med Hæftighed.) mig fra, ved Døden at unddrage mig saa fæl en Skiebne! . . . Det er det elendigste Liv, nogen kan leve; jeg hader det.

Ism. O Herre! . .

Evan. O min Konge! . .

Adm. Gaae fra mig; tie; for Himlens Skyld lad mig i Roe.

Ism. Men dette Rige . . .

Evan. Men disse Børn.

(Han viser ham Børnene, som falder paa Knæe for ham.)

Adm. Ismene, Evandro, oh Dio!
Di strazziarmi cessate - - non hò in mente,
Non hò nel cor altri che Alceste; e voglio
Riunirmi con lei.
(appoggiandosi ad una Scena, e coprendosi il volto.)

Ism. Ma qual fiammeggia (lampeggia.)
Improviso balen!

Evan. Qual ampio lume
Le Nubi accende!

Adm. Ah nella tompa istessa
Coll' adorata sposa
Chiuso io sarò. La seguirò fedele
Nel soggiorno fecile,
Che a' giusti, ed agli Eroi il Ciel riserva.
(Impetuoso in atto di partire; nel qual tempo comparisce non veduto da lui sopra nuvole Apollo.)

Evan. Ferma. (lo trattiene.) *Ism.* Aspetta.

Adm. Che fu? *Evan.* Rimira.

Ism. Osserva. *Adm.* Che prodigi son questi.

Ism. Ah! un nune tra noi discende e sembra che
Tutti i rai di sol si tragga appresso

Adm. Stupisco.

Ism. } Mi conforto.
Evan. }

Adm. E Apollo.

Ism. } E desso.
Evan. }

Scena ultima.

Apollo in Nuvola luminosa, Alceste chiusa in un Gruppo di nuvola, e detti.

Apol. Admeto, in Cielo ancora
Il tuo misero affanno
Destò pieta: Della fedel tua Sposa

Il

Adm. Ismene, Evander, Holder op, o Gud! med at martre mig . . . Intet er i min Tanke, intet i mit Hierte, uden Alceste; og jeg vil igien forenes med hende.

(Han helder sig op til Siden af Skuepladsen, og bedækker sit Ansigt.)

Ism. Men hvad Flamme er det (det lyner.) som uventet blinker?

Evan. Hvad er det for et klart Skin, der antænder Skyerne?

Adm. Ak jeg skal blive nedlagt i samme Grav, som min tilbedte Alceste. Trofast skal jeg følge med hende til de lykkalige Boliger, som Himlen forbeholder de Retskafne og Tapre.

(Hæftig i det han vil gaae, paa samme Tid sees Apollo paa Skyer, ubemærket af Admet.

Evan. Bliv. (holder ham tilbage.)

Ism. Tov.

Adm. Hvad er skeet?

Evan. Skue.

Ism. Betragt.

Sidste Optrin.

Apollo i en klar Skye, Alceste indsluttet midt i en deel Skyer, de Forrige.

Apol. Admet, din elendige Kummer har endog opvakt Medynk i Himmelen; Din troe Gemalindes hoimodige Løfte har behaget Guderne. To saa

Il magnanimo voto
Piacque agli Dei. Son degni
Due sì teneri amanti
D' una sorte miglior. In terra un giorno
Se m' accogliesti, il maggior premio ottieni,
Che dal favor celeste
Sperar possa un mortal: ti rendo Alceste.

(s' apron le nuvole dalle quali Alceste scende, indi Apollo sparisce.)

Adm. Ah mia vita - - (corre ad incontrarla.)
Alc. Ah mio ben - -
Adm. Vivi - -
Alc. T' adbraccio!
Adm. Oh portento!
Alc. Oh stupore!
Adm. Oh me felice!
Alc. Oh cari figli!
Oh consorte! e pur di nuovo
Tutti vi stringo al seno!

(abbracciandoli tutti.)

Adm. Oh Ciel pietoso!
Oh benefico Nume!
Oh fausto Dì! - - Festeggi
L' inaspettato evento
Il Regno mio; s' appresti
Solenne sagrifizio; e i primi, o cara,
Pensieri tuoi, i primi voti miei
In sì lieta fortuna abbian gli Dei.

Coro.

ømme elskende ere en bedre Skiebne værd. Tog du engang vel imod mig paa Jorden, faaer du nu igien den største Belønning, som nogen Dødelig kunde haabe af Himmelens Gunst. Jeg giver dig Alceste tilbage.

(Skyerne aabne sig, af hvilke Alceste nedstiger, derefter forsvinder Apollo.)

Adm. Ak mit Liv . .

Alc. Ak mit eneste Gode!

Adm. Du lever . .

Alc. Jeg omfavner dig!

Adm. O Vidunder!

Alc. O Skræk!

Adm. O jeg lykkalige! . .

Alc. O kiere Børn!

O Gemal! Nu trykker jeg eder alle igien op til mit Bryst.

(Hun omfavner dem alle.)

Adm. O medlidende Himmel! O velgiørende Guddom! O lykkelige Dag! . . Mit Rige skal høitidelig-holde denne uventede Hendelse. Lad et Høitids-Offer blive tillavet. Og ved en saa blid Lykke, O kiere, lad dine første Tanker, og mine første Løfter tilhøre Guderne.

Coro.

Regna á noi con lieta sorte
Donna eccelsa, a cui sul trono
Altra Donna egual non fù
Bella, e casta, e saggia, e forte,
Tutte in te congiunte sono
Le bellezze, e le virtù.

Errori di stampa.

Pag. 1. lin. 4. Mesfa, leg. mesfa.
- 46. - 14. fuore, leg. furore.

Chor.

Herskr over os med blid Skiebne,
Ypperlige Kone, hvis Lige
ikke fandtes paa Tronen.
Skiøn og dydig, klog og modig,
I dig er forenet
al Skiønhed og Dyd.

Trykfeil.

Pag. 31. lin. 8, 14, 22. Rest.
læs: Stemme.

* * *

Ikke haaber man, at denne Oversættelse vil blive bedømt som et poetisk Stykke, og efter Poesiens Regler. Dens Øiemeed var blot, at veilede de Tilhørere, som ikke forstaae Italiensk, til omtrent at vide, hvad der blev synget. Man bekymrede sig derfor og ikke om de i en Oversættelse ellers saa nødvendige Sprogvendinger, da man herved havde forfeilet Øiemedet, om end Udtrykkene og altsaa og Billederne kunde have paa meer end et Sted vundet. En ordlydende Oversættelse var det desuden, blot, som man ønskede, og enhver anden, hvor poetisk den end var bleven, havde derfor ikke været meer nyttig, end denne, da det var Italiensk, og ikke Dansk, der skulle synges.

At i øvrigt de overordentlige og fortryllende Skiønheder, som dette forunderlige musikalske Mesterstykke indeholder, umueligen i det mindste ikke alle, kan blive bemærkede, saalænge man ikke følger Sangeren i det samme Sprog, der synges, vil man let kunde indsee; det var derfor at ønske, at man havde en efter Partituret Note for Note indrettet Dansk Oversættelse, hvorefter Musiken kunde blive opført, da det Italienske Sprog dog er saa lidet bekiendt hos os; Men hvor faaer man en saadan Oversættelse? Dog maaskee — Mueligen kunde vel Omstændighederne saaledes føie sig. — Mere tør man ikke denne Gang sige, end blot yttre nok engang et saadant Ønske. De som ikke forstaae Italiensk, ville da lære at kiende den sande Værd, som dette Stykke har, just fordi Componisten iagttog den, som Motto paa Partiturets Titelblad anbragte Horatzes Regel:

Denique sit, quod vis, simplex duntaxat & unum.